

ANUL LXXXI

Nr. 51

18-24 decembrie
1991

BUCUREȘTI

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

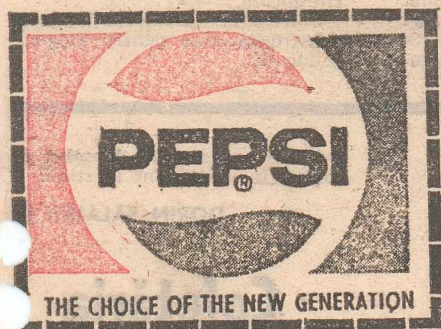

Războiul celor
două roze

pag. 2

DE LA GARDA
DE FIER,
LA GARDA
FINANCIARĂ

pag. 4

Și a fost a treia strigare, vestind nașterea...

Fotografie de GIG MOTOIANU

Un avion militar explodează!
Se caută un țap ispășitor?

pag. 5

CRĂCIUNURILE
RĂZVRĂTIRII

pag. 6 - 7

Studioul Licăi Gheorghiu-Dej vândut
de senatorul Sergiu Nicolaescu

pag. 8

Ce știa domnul Ion Iliescu atunci
și nu-și mai amintește acum

pag. 9

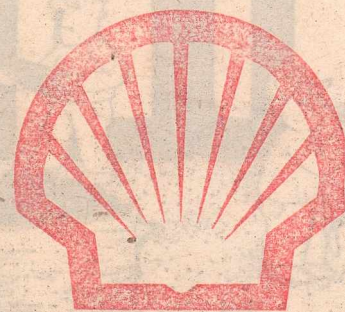
concursul nostru cu mari premii:

„AFLAȚI CINE-ȚI CRIMINALUL!”

TERORISTUL
DE REZERVĂ

SPONSORI:

- ADAGRIROM SRL
- ABTECH
- DELTA DESIGN
- ROMTRUST Inc.
- MBL Computers SRL

Shell

pag. 9

F.S.N.: Războiul celor două roze

Nomenclaturişti din vremea lui Ceauşescu pot fi împărţiţi în două mari grupe: cei agreaşi de odios, ţinuţi de el mereu în fruntea bucatelor, şi cei care au avut, într-o măsură mai mare sau mai mică, neplăceri din partea stăpînirii. Aceştia din urmă au crezut că revoluţia din decembrie 1989 s-a făcut pentru a-i pune pe ei din nou în piine, pentru a le reda posturile şi privilegiile pe care le avuseseră ciadva. Cea mai mare parte a eforturilor şi a activităţii F.S.N.-iştilor s-a desfăşurat sub acest semn. De aceeaşi calibră a fost şi „platforma program” a F.S.N.-ului din 22 decembrie 1989.

Document improvizat, modest, absolut conjunctural, depăşit imediat de viaţă şi de mersul evenimentelor în România şi în întregul fost lagăr socialist, platforma respectivă este invocată în prezent de aripa reacţionară a F.S.N.-ului drept Biblie, drept suprem argument în disputa, devenită acum publică, cu fracţiunea petreromanistă.

N-am să reiau aici întregul dosar. Se ştie că Frontul, care nu are absolut nici un merit în declanşarea revoluţiei din decembrie 1989 — pentru că abia revoluţia a „emanat” F.S.N.-ul, nu-i aşa? — şi care s-a insinuat la putere prin impostură şi înşelăciune, a colectat în el pe toţi carierişti şi fripturiştii şi a devenit firma de familie a domnilor Iliescu şi Roman. Dar povestea, veche de cînd lumea, cu cele două săbii care nu încap într-o singură teacă n-avea cum să nu se repete. În septembrie 1991 dl. Iliescu organizează debarcarea de la guvern a d-lui Petre Roman. Fostul premier reia imediat ofensiva pe linie de partid, fiind chiar de atunci clară intenţia sa de a organiza o campanie electorală care să-l readucă în prim-plan, poate chiar la Cotroceni. Dl. Iliescu îşi vede ameninţat fotoliul prezidenţial şi contratacă. Războiul se mută din culise pe scenă, să-l vadă toată lumea.

Că dl. Iliescu consideră F.S.N.-ul ca pe un bun ce-i aparţine de drept, ca proprietate a sa personală şi exclusivă rezultă limpede din interviul pe care l-a acordat agenţiei „Associated Press”. Preşedintele României nu s-a simţit deloc jenat de faptul că statutul său nu-i îngăduie nici să fie membru al vreunui partid, nici să se amestece în treburile partidelor. Domnia sa nu a crezut că-i nimerit să-i aducă aminte de Constituţie şi să-i inghită vorbele; ca şi Ceauşescu, dl. Iliescu consideră că poate lua din Constituţie numai ce-i convine, în principal, drepturile şi prerogativele; în ceea ce priveşte obligaţiile şi restricţiile, ele sînt, evident, pentru alţii.

Amestecul grosolan şi brutal al d-lui Iliescu în treburile unui partid, fie el şi partidul din care provine Domnia sa, a şocat pe toată lumea. Precum a şocat şi repede tananică jucată de dl. senator Văcaru, care a făcut cu acest prilej publică intenţia actualului preşedinte al ţării de a candida pentru un nou mandat. Cel mai căleat pe băţături s-a simţit, fireşte, dl. Petre Roman, care şi-a făcut imediat publică poziţia. Ceea ce ne interesează acum pe toţi este dacă, în această clară luptă pentru supremaţie dintre cei doi politicieni fesenişti, se pot determina tendinţele şi se poate întrevădea cine va avea câştig de cauză.

Eterogen şi heteroclit, F.S.N.-ul şi-a căutat identitatea abia după ce s-a constituit, ca un orfan care-şi caută părinţii ori ca o slugă care-şi caută stăpîn. Şi a găsit că el, Frontul, este partid social-democrat şi a uzurpat urgent de la social-democraţie emblema: trandafirul. Acum, iată, război în Front. Războiul rozelor. Războiul celor două roze. Ce culoare au ele? Roza iliesciană este, fără discuţie, roşie. În jurul ei se grupează toată vechea gardă bolşevică, toţi cei care, nomenclaturişti în era comunistă fiind, vor să moară în această postură, precum şi fripturiştii ataşaţi mai pe urmă. Culoarea rozei d-lui Petre Roman e mai greu de stabilit. Ea nu este în nici un caz roză, mai curînd bate în albastru. Cine are cele mai mari şanse? Greu de spus. În orice caz, avînd în vedere că dl. Iliescu dispune de toate reţelele administrative şi de altă natură, de toate resursele materiale ale ţării (aşa a fost şi cînd cu 20 mai 1990), dl. Petre Roman are de dat o bătălie dură. Dar nu lipsită de perspectivă, ţinînd cont şi de faptul că Mihail Gorbaciov se pregăteşte să iasă la pensie. Jocurile de-abia acum se fac. În ceea ce-i priveşte pe români, ei nu cred deloc că unica soluţie este să alegea între roza roşie şi roza albastră. Mai sînt şi alte posibilităţi.

ION D. GOIA ■

Fotografie de GABRIEL BUGNAR ■

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

Mișcarea pentru România

„Sîmbătă, 14 decembrie” 1991, partidul Mișcarea Pentru România și-a ținut propria sa conferință de presă. Tineri conferențieri, tineri și ziariști (foarte mulți) veniți să-l asculte pe Marian Munteanu în postura de purtător de cuvînt al propriului său partid. Timp de două ore, Marian Munteanu a trebuit să răspundă unor întrebări neierătoarele. Noul partid al cărui fondator, printre alții, este și Marian Munteanu, liderul golaniilor din Piața Universității, se vrea un promotor al românismului — ca unic drum spre universalitate — și, totodată, al național-democrației pe baze creștine. Plasată în cîmpul politic european, european și nu românesc, a accentuat dl. Marian Munteanu, Mișcarea Pentru România este un partid de dreapta. Programul economic al noului partid are în vedere dezvoltarea prioritară a agriculturii, comerțului și turismului — ca ramuri cu mari șanse în România. MPR este un partid al tineretului, fără vreo legătură cu Liga Studenților al cărui lider a fost, pînă în iarna trecu-

tă, Marian Munteanu. Publicația MPR se va numi „Mișcarea” și va apărea la începutul anului 1992. Liderii (fondatorii) MPR au declarat că vor respecta cu scrupulozitate legea. Referitor la relațiile MPR cu Valea Jiului, dl. Marian Munteanu a menționat faptul că acest partid va avea în mod sigur o puternică filială la Petroșani. MPR nu va participa la viitoarele alegeri locale, dar se va pregăti pentru cele legislative din primăvară.

Vești din țara Feseneului

Cearta dintre domnii Ion Iliescu și Petre Roman se arată foarte dură. Diferențiat a luat o asemenea amploare încît partizanii celor doi domni, care la 20 mai au promovat națiunii române „liniștea”, au ajuns la reglări de conturi în județe. Săptămîna trecută partizanii loatarului emanat al Palatului Cotroceni au trecut la atac în județele Dimbovița și Călărași, scoțîndu-i din sedile FSN locale pe cei ai lui Hiseze Habre (pardon, Petre Roman). Semănam cu Ciadul, că tot ne-au declarat francezii francofoni. Și pentru ca tacîmul să fie com-

plet, o știre de ultimă oră anunță că în județul Satu Mare adepții ai domnului Petre Roman s-au repezit să ia ciolanul din mina celor care țin de dl. Ion Iliescu. Ciad sau Liban? Întrebarea e permisă cu atît mai mult cu cît se vorbește că dl. Petre Roman și-ar fi pus la punct o... miliție.

Opoziția în cartel

După trei runde de convorbiri, desfășurate în mai puțin de o lună, cartelul electoral Convenția Democratică și-a definitivat strategia pentru alegerile locale, alegîndu-și în final și semnul electoral. Se pare tocmai acest semn a trezit discuții aprinse, inițial fiind propusă ideograma unei case, apoi un cerc tăiat în două în care să fie plasate literele C și D. După cum s-a anunțat, din Convenția Democratică fac parte formațiunile politice ale Convenției Naționale pentru Instaurarea Democratiei, plus cele din Forumul Democratic Antitotalitar din România. În aceste zile vor intra în funcțiune cele trei comisii ale Convenției: organizare alegeri, propagandă electorală, presă — care vor fi, practic, elementele coordonatoare ale Convenției în alegerile locale.

Convenția Democratică este constituită doar pentru alegerile locale.

noastre se anunță deosebit de aspră. Iar lupii sînt la stîna.

DORIN SALAJAN ■

Lupii sînt la stîna

Că majoritatea consilierilor dlui Ion Iliescu sînt fie foști activiști de partid, fie securiști notorii, cu vechi și triste state de funcțiuni în regimul de tristă amintire, nu mai este pentru nimeni nici un secret. Colonelul ARDELEANU a fost ofițer la Direcția I a Securității căușiste. Cu ce se ocupa dînsul? Nici mai mult, nici mai puțin decît cu supravegherea foștilor disidenți și a foștilor membri ai partidelor istorice! Interesant, nu-i așa? Întrebarea care ne frîmîntă este: oare colonelul Ardeleanu i-a făcut viața ceva mai ușoară tovarășului Ion Iliescu, în perioada așa-zisei sale disidențe politice? Nu știm și nici nu credem că vom afla vreodată. O fi făcut parte și colonelul Ardeleanu din mult trimbitata tagmă a complotiștilor? Comploturile și conspirațiile au curs gîrlă la români, cu un singur amendament: în timpul lui Ceaușescu n-a fluierat nimeni în front. Acum se dregă busuiocul și se mulg vaca primăriei, după metode care, politic vorbind, ne bagă iarna în case și în oase.

Al doilea exemplu de supuse-nie absolută îl oferă gen. lt. Vasile Pancea, fost om de cabinet al Elenei Ceaușescu. Dizgrățiat din cauza unor conturi în valută, s-a văzut pus pe liber la acea vreme. Căciula cu valuta țării, se știe treaba, era spartă, ca un ciur. Dacă micul satrap roșu de la București fura, de ce să nu fure și oamenii mării sale? Așa se întîmplă, de regulă, cînd lupii sînt puși să păzească turmele de miei. Nu-ți rămîne nici măcar o diele pentru căciulă. Dar iarna existenței

Cofetăria Electorală S.A.

Ni s-a mai servit o dată prăjitura feseniștă. Indiferent cum am votat, am aflat că trăim într-o republică a emanațiilor care n-au scrupule, n-au Dumnezeu. N-au decît poftă de putere, de avere și cuțit. Cu care, oricît de mică ar fi jîmbla națională, vor ca numai ei s-o mpartă. Piinea cea de toate zilele s-a făcut chiflă. Vom primi fiecare cite o firimă. Nu ne convine: sîntem niște destabilizatori!

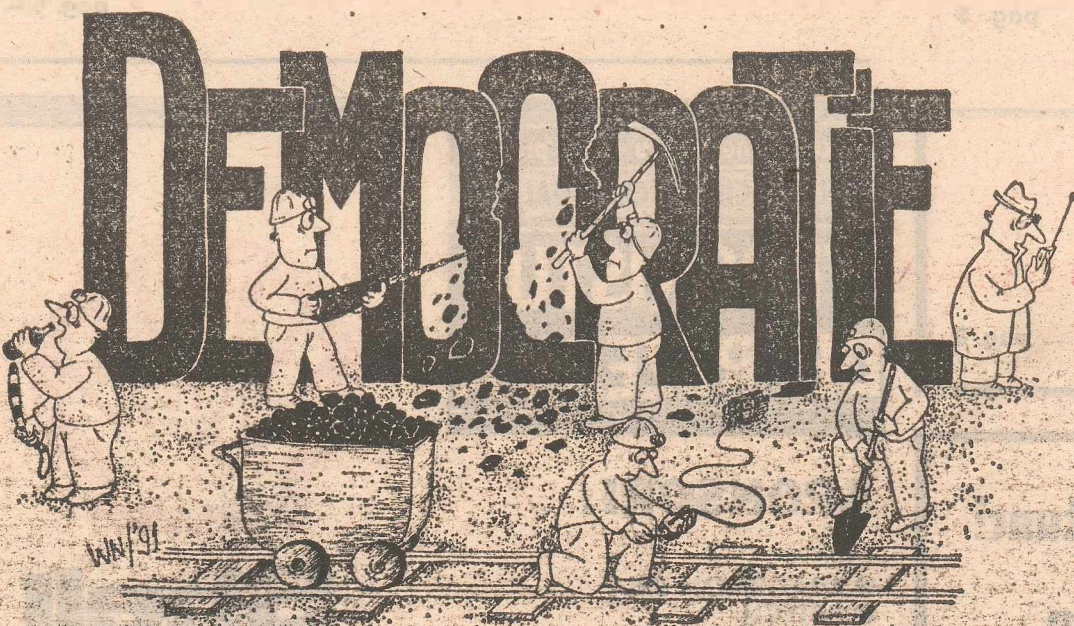
În România, cea mai trecătoare Putere se droghează și se visează vesnică. Prinț-oacialma epocală, ea ne-a dat o nouă epocă de aur: forma de guvernămînt pe care vor să pretindă că am ales-o singuri este REPUBLICA FESENISTĂ. Cea mai originală formă de guvernămînt. Cea mai proaspăt inventată. Ce nu știu însă iluzioniștii marelui spectacol este că ea va dura exact cît democrația originală a celui mai iubit fiu al emanației, tovarășul Nico..., pardon, Ion.

Cofetăria electorală nu-și exportă bunătățile. Este programată, cu concursul echipei de tehnocrați cazată la hotelul Victoria, exclusiv pentru piața internă. Pînă ne-o sătura.

Noi ne săturăm greu de goșoși prăjituri. Dar se-ntîmplă și așa. Amintîți-vă că a fost cîndva Decembrie '89.

Fără false prăjituri, decembrie 1991.

DORIN GHERGHINESCU ■

Desen de MIHAI ZGUBEA ■

„Imaginea României“ pentru țară și pentru export

Cu niște ani în urmă, după mai multe reportaje și referiri la Ceaușescu neprotocolare — adică adevărate, adică dure — un gazetar influent a fost trimis în Franța, la patronul revistei „Paris Match“, ca să aștepte o cale de împăcare. Omul avea, cum se spune atunci cînd n-ai voie să gîndești, mandat spre a pune chestiunea „imaginii României“ în presa capitalistă. Patronul cel mare, domnul Filippacchi, l-a primit pe trimis mai mult să se dumfăvească asupra rostului vizitei acestuia. Mai simplu zis, din curiozitate, intrucit din explicațiile preliminare furnizate de „ambasadorul“ nostru secretarului nu pricepuse nimic. Poate că e util să amintesc că omul delegat să medieze avea o diurnă atît de mică încît s-a dus la întîlnire după ce și-o investise toată într-un sandviș. Cu ura și foamea în el, românul mergea să-și apere jupinul! Francezul l-a întîmpinat scurt, arătîndu-i că întrevăderea era lipsită de obiect: în revista lui, România, românii nu fuseseră vorbiți de niciodată. „Bine, bine — a replicat gazetarul-ambasador — dar s-a scris adeseori răuvoitor despre președintele țării“. „Domnule, a răspuns atunci Filippacchi — și cu asta dialogul a luat sfîrșit — Ceaușescu nu e România. Noi pe dictatorul Ceaușescu îl atacăm. Și, de fapt, nici nu-l atacăm. Așa, interpretați dumneavoastră. Ziaristii mei prezintă o realitate și cînd lucrurile o cer, fac unele comentarii. Atît!“

Ideea că pentru străinătate România se confundă cu liderii ei e atît de adine implementată

în conștiința publică atît a conducătorilor ei și a maselor, că, indiferent de părerile proprii în treburile interne, aproape că nu există cetățean să nu vină cu opinia de extracție comunistă: una e ce facem noi aici, alta ce trebuie să dovedim afară.

Dacă nu mai fabricăm salam pentru țară și salam pentru export, în ce privește „ imaginea țării“ am fi, nu-i așa, dator să producem totuși două: una spre amestecarea lumii și o alta, cum o fi ea, pentru popor.

Si n-ar trebui decît să ne întrebăm dacă, spre exemplu, cînd vorbim de America ne gîdim la Bush. Adevărul e că pentru noi, Franța și francezii nu au însemnat și nu or să însemne nicicînd Mitterand.

Nici un om nu se gîndește automat la Kohl cînd zice Germania.

Astfel stînd treburile, de ce să credem noi cu atîta obstinatie că tot ceea ce e valabil pentru altii nu este și pentru noi? Sînt sigur că nimeni, din Europa, din cele două Americi, din Africa și de unde vreți dumneavoastră nu pune în relație strînsă poporul român cu președintele său. Iar principalul motiv nu e de natură politică. Dacă despre români mulți au mai auzit, e absolut cert că de domnul Iliescu știu tare puțini. Și știu puțini din cauză că, pe plan internațional, președintele a fost practic inactiv. Dumnia-sa mai mult cu popii și sindicatele s-a avut. Din triumful Gorbaciov-Jeleu-Alia a ieșit rar și numai pentru a intra repede înapoi.

Din goana evenimentelor, din precipitarea întîmplărilor ex-

cepționale lumea reține numai învățătura și elementul excentric. Bokassa, de pildă, e „cel care și-a mîncat nevastă“. Nixon e „cazul Watergate“. Ii dau o recompensă celui care și-a aminteste despre Nixon și alceva decît povestea cu microfoanele din sediile partidelor adverse. Ne place sau nu, domnul Iliescu o să rămînă în istorie ca „ala cu mineri“. Pe unde am călătorit, amîntind că vin din România, străinii au reacționat nediferențiat: „aha, stîm, țara aia unde minerii i-au bătut pe intelectuali“.

E clar că România nu e nici Roman, nici Stolojan, nici Martian, și cu atît mai puțin alde Văcaru, Fleacă, Pitcă, Surdu, Minzatu ori clovnul intercameral Ionică Brățianu. E deasupra oricăror dubii faptul că poporul român nu e totuna cu președintele Iliescu.

Într-adevăr, cine-sî vorbeste de rău conducătorii, indiferent ce fel de oameni sînt aceștia, produce o impresie proastă. Dar impresia devine și mai proastă dacă, răspunzînd unor întrebări, îi lauzi doar fiindcă-s de-a; țai. Cînd încerci să oferi o explicație istoriei-devenită folclor, internațional — cu minerii, impresia e de-a dreptul oribilă. Cine vrea să-i explice unui străin că președintele a avut o justificare ori de cîte ori a chemat minerii să-i pună ordine în republică nu poate fi luat decît ceea ce este. Un om sănătos la mînt și trăit în democrație nu acceptă decît explicații cu temei în legi, nu în sentimente.

TUDOR OCTAVIAN ■

PARTIDE DE BUZUNAR

— O informație transmisă în urmă cu două săptămîni, preciza faptul că reprezentanții ai partidului pe care-l conduceți desfășoară o campanie în rîndul muncitorilor din marile întreprinderi bucurestene, pentru a-i convinge să ceară întoarcerea la economia planificată de tip socialist. Puteți să-mi dați un răspuns clar despre acest fapt?

— Nu cunosc ca membrii ai partidului să desfășoare o asemenea campanie. Nu exclud faptul că la mijloc să fie vorba de o confuzie între noi și Par-

in care urmează să se mute. Orientarea partidului nostru este de centru, l-am spus un partid conservator într-un fel și progresist într-altul. De ce conservator? Pentru că sîntem pentru păstrarea a tot ce a fost bun ca tradiție, ca știință, ca descoperiri și ca aplicare practică în toate regiunile care au existat în România, inclusiv în cei 50 de ani de comunism, pentru că nu ne putem nega pe noi înșine. Iar progresist, pentru că sîntem receptivi la tot ce este nou. Dacă am pune semnul egalității între cele două, ar în-

La pas pe centrul eșichierului

— dialog cu dl. Oliviu Tocaciu, președintele Partidului
Reconstrucției Naționale —

tidul Renașterii Naționale. Din păcate n-am luat o poziție față de Partidul Renașterii Naționale sub aspectul inițialelor care duc deseori la confuzii. Noi n-am făcut o astfel de propagandă și nici nu înțelegem s-o facem. Poziția noastră în domeniul economic se regăsește în platforma program a partidului...

— Dacă vreți s-o prezentați în rezumat!

— Ca să prezint un program economic într-un scurt interviu este aproape imposibil!

— Vă cer lucrul acesta, ca să-mi răspundeți la prima întrebare.

— Prin platforma program, noi sîntem pentru economia de piață. Căile, modalitățile, sînt, în optica noastră, puțin diferite decît cele pe care le-a parcurs în timpul guvernării sale F.S.N.-ul. Noi sîntem pentru trecerea la economia de piață, să spunem așa, la modul gospodăresc. Mai întîi de toate, am preconizat trecerea în proprietatea angajaților a unităților economice, cu devenirea lor ulterioară, ca membri asociați, respectiv cu părți sociale, adică acțiuni. Pe de o parte... Pe de altă parte, am gîndit trecerea ca un proces paralel între decentralizarea economică cu creșterea privatizării. Un bun gospodar nu-și dărim casa mai înainte de a clădi cealaltă casă,

semna că de fapt sîntem un partid pragmatic.

— Cele două locuri cîștigate în Parlament în 20 mai 1990 au reprezentat pentru partid o victorie?

— E mult spus o victorie. Ținînd seama de mijloacele noastre materiale modeste, de faptul că n-am putut să facem o propagandă așa cum am fi dorit, a fost totuși un succes. Dacă am fi avut acele mijloace, sînt convins că rezultatele ar fi fost altele.

— Pentru alegerile locale, aveți în vedere o alianță politică?

— Am fost solicitați și la rîndul nostru ne-am gîndit. Alianțe s-ar putea realiza. Evident, există o dificultate pentru că există mult veleitarism politic în partidele din România.

— Pentru următoarele alegeri parlamentare, sperați un număr mai mare de parlamentari din rîndurile partidului?

— Speranța trebuie să existe. Pronosticurile nu se fac cu atîta ușurință. Noi sperăm să reușim să ne impunem atenției publice, mai întîi de toate, prin fapte. La ora actuală prea multe fapte nu avem cum să înfăptuim, doar prin ceea ce înseamnă concepția noastră despre reconstrucția națională.

PETRE BARBU ■

Prin Hotărîrea Guvernului nr. 1.079 din 8.10.1990 s-a stabilit ca în perioada 7-14 ianuarie 1992 să se desfășoare țară recensămîntul populației locuitorilor. Inițiativa guvernamentală vine după 15 ani de la ultimul recensămînt, care a avut loc la 5 ianuarie 1977. Oricum a acestor acțiuni de întărire a populației pornesc pe vremea domnitorilor Ștefan Șchiopul (1594) și Matei Bărbul (1641), dar recensămîntul modern a început din 1838. În total, România modernă a cunoscut 10 recensămînte.

Recensămîntul preconizat a desfășura în ianuarie 1992 trebuie să reflecte, în viața organizatorilor, date actuale privind numărul populației pe sexe, vîrstă și în proporție teritorial, modul cum sînt folosite resursele umane în diverse activități economice, prem și resursele nefolosite, dimensiunea șomajului, cunoașterea structurii actuale a populației pe naționalități, după abia maternă și religie. Pentru omul simplu, recensămîntul prezenta numărul de români care au mai rămas pe aceste meleaguri după Revoluția din decembrie și numărul apartamente goale existente în plecare celor care s-au mutat de calorifere înghețate

și lipsa apei calde. Comisia Națională pentru Statistică și-a intrat serios în atribuțiuni. Deja a editat formularele necesare recensămîntului, afișe propagandistice, broșuri informative. Se pare că întreaga acțiune se va desfășura după cele

Un român, doi români, trei români...

mai moderne tehnici, cu asistență străină. Înregistrarea în formularele de recensămînt a datelor cu privire la populație, clădiri și locuințe, se va face de către recenzori, după modelul cunoscut, umbatul din casă în casă, începînd din ziua de 7 ianuarie 1992, orele 8 dimi-

neața și se va termina pe 14 ianuarie. Recenzorii vor fi, ca de obicei, învățătorii și profesorii aflați în vacanță, deși se emisese ideea folosirii șomerilor. Dar în șomeri — s-a combătut inițiativa — nu poți avea încredere! Înregistrarea tuturor informațiilor se va face pe baza declarațiilor persoanelor majore și, dacă este cazul, prin consultarea buletinului de identitate, a certificatelor de naștere și a altor documente. În cazul în care toate persoanele din gospodărie sînt absente pe întreaga perioadă a înregistrării, recenzorul va completa formularele pe baza informațiilor existente pe plan local. Acțiunea din ianuarie nu pare a fi o formalitate. Formularele deja existente cuprind 22 de întrebări pentru fiecare persoană în parte. Iarna '91-'92 este bogată în evenimente social-politice: referendumul, recensămîntul, alegerile locale, ceea ce dovedește că guvernul are bani să le finanțeze. În privința recensămîntului, data nu se pare nepotrivită. La primăvară, după dezgheț, o numărătoare a românilor ar fi fost mai realistă: cîți mai trăiesc, cîți au plecat, cîți încă mai dorm, cîți supraviețuiesc.

PETRE BARBU ■

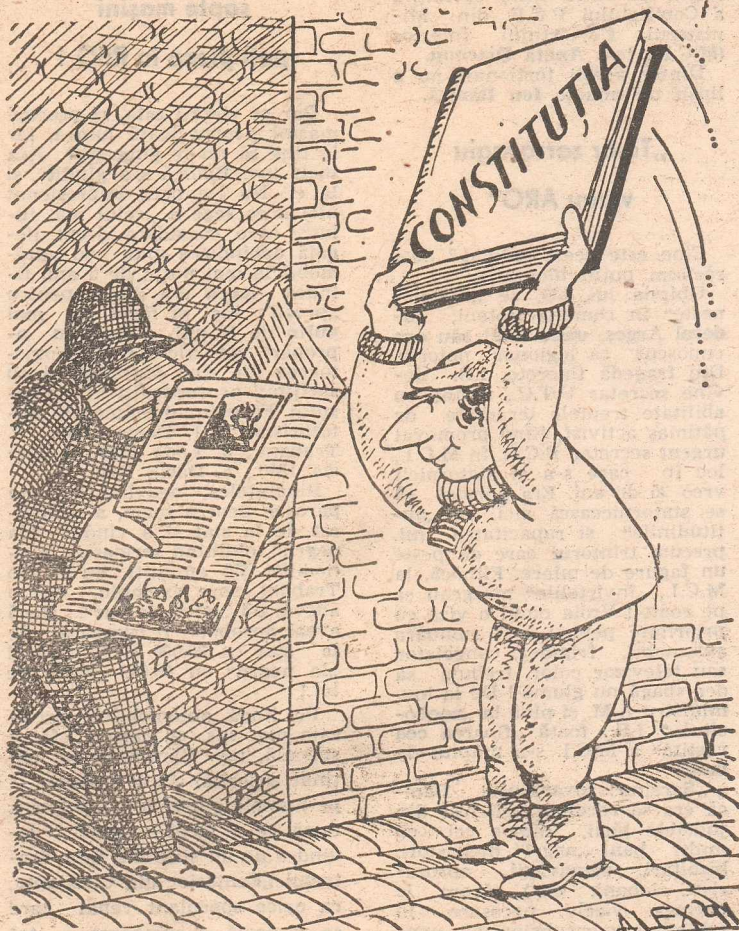
S.O.S. — CONACUL FILIPESCU!

Am fost solicitați să lansăm un semnal disperat din partea Primăriei comunei Filipescu de Tîrg — jud. Prahova, privind una din cele mai reprezentative construcții din perimetrul intravilan. Este vorba de fostul conac boieresc al familiei Filipescu (a se vedea și imaginea), care după ce a apucat să fie renovat în proporție de 70 la sută înainte de evenimentele din decembrie '89, s-a văzut silit să cedeze timp de doi ani în fața intemperțiilor și a vandalismului unor localnici tentați de pradă sau pur și simplu bucuși de a distrage.

Respectivul conac este o construcție tradițional muntească, avînd 11 încăperi parterlate, tavane splendide deco-

rate cu ogive și motive arhitectonice clasice, beci spațios, precum și condiții de racordare imediată la sistemul de electrificare. Din lipsa fondurilor pentru finalizarea renovării propuse, fonduri care la ora actuală ating cifra teoretică de 5 milioane lei, lucrările stagnează, conacul neputîndu-și găsi nici o utilitate imediată, în pofida unor propuneri concrete ale gospodarilor locali. Prefectura județului ar putea avea în atenție multitudinea posibilităților de valorificare a acestei construcții (han, motel, primărie, spital), așa încît valorile recuperabile — atîtea cite mai avem — să poată fi reasezate la locul care li se cuvine.

CRISTIAN PAVEL ■

Desen de AUREL ȘT. ALEXANDRESCU ■

Marea cacealma

Ne apropiem de o a doua campanie electorala „democratică” și „dobra”. Am intrat într-o iarna care se anunța dramatică, săracii de orice iluzie de contorismenesc, singur, Zumbetui Național ne va „ingalzi” locuințele, din pragul micilor cerane.

Dupa doi ani de la ceca ce ne grăbisem a unui revoluție, vechi granguri, bișnițari, speculanți, decatori, criminali, escroci, canații și infractori în masă continuă să ne ridă-n nas, așezați comod în fotolii înalte sau incosmănași în penșii grase, ocrotiți de cei ce s-au numit „emanație”. Cei mai mulți dintre acești driblanșii ai istoriei nu și-au schimbat decât tapiseria sau mocheta biroului, însufleșiți de o „stintă” rotație de cadre. PRONTUL a fost, într-adevăr, unul al SALVARII lor. Justiția continuă să toarcă liniștit, redactându-și sentințele debile cu aceeași cerneală roșie din călimara umplută ochi în decembrie '89, de către foști acei „huligan” și „golani”, tineri cu toții, care nu mai sînt printre noi...

Copilul chinuit care stă acum cu timpa în palme deasupra a-becedarului înghețat va deveni, totuși, adolescent. Iar dacă nu ne va părăsi Dumnezeu, el, adolescentul de mine, va putea citi în manualul de istorie despre ce s-a petrecut în aceste timpuri „mărețe”. Va putea citi despre marea cacealma. Tatăl său, dispărut în acel îndepărtat decembrie, îi va apărea atunci aidoma unui gigantic Don Quijote...

Un dosar pentru care
Procuratura și-a băgat
piciorul în ghips

La celebra ședință a C.P.Ex. din 17 decembrie 1989, cînd Ceaușescu, encrăvat, a trînit: „...că nu va place, alegoți-vă un alt secretar general!”, părăsind teatrul sala, prima care l-a ajuns din urmă pe cel căruia i-a fost fidelă toată viața, împloindu-l cu lacrimi în ochi: „Tovarășe secretar general, cui ne lăsați?!” a fost tovarășa Ana Mureșan. Acest lucru apare explicit în paginile dosarului nr. 38/P/1990 — dosarul de judecată a C.P.Ex. —, în care este menționată și slugăria excesivă a acestei tovarășe, care s-a conformat întru totul ordinelor demente ale piticului zbanghiu. Astfel, este stabilit cu precizie, pe bază de declarații de martori, că A.M. a fost singura care a respectat întocmai „indicații”, formînd două trupe de presiune și de represiune, care au lovit cu furie, efectiv, demonstranții. Unul dintre grupuri a fost condus de ea însăși, iar celălalt, de către fosta secretară a Comitetului P.C.R. din Ministerul Comerțului Interior (M.C.I.), tov. Aneta Diaconu.

Dintre acești tortionari nu a lipsit un anume Ion Bănică.

„Tinăr zarzayagiu
vreau ARO”

Cine este acest individ? Să-i răsfoim puțin biografia. Obirșia lui I.B. se „destele-neste” în comuna Boteni, județul Argeș, unde tatăl său era cunoscut ca legionar notoriu. Din fragedă tinerețe, I.B. devine secretar U.T.C., urcînd cu abilitate treptele ierarhice de pătimaș activist, fiind promovat urgent secretar P.C.R. în M.C.I., loc în care s-a și statonicit vreo 25 de ani. Era normal să se statornicească aici, cu „apetitudo” și rapacitatea lui, precum trîntorul care dă peste un fagure de miere. Fiindcă, la M.C.I., „înviertelile” mergeau ca pe roate! Vroia omul o viză cu prioritate pentru a-și cumpăra automobil, frigider, congelator sau televizor color, trebuia să dea spagă nu glumă! De la tov. ministru A.M. și pînă la „neobositul” I.B., toată „floarea cea vestită” a M.C.I. s-a umplut de bani.

„Sarcina” tovarășului Bănică era să racoleze „clienți” din județele țării, dintre cei cu mulți bani „negri” (negustori, bișnițari, zarzavașii, aprozaristi, ciobani, etc.), cărora le obțineau vizele necesare, în schimbul unor substanțiale sume

de bani. Pe lîngă aceștia, mai erau serviți și cei cu funcții „strategice”, care-i puteau oferi „relații” sau „să-l țină spatele”, la o adică. Astfel, legăturile lui cu Securitatea sînt de notorietate, fără putînd de tăgadă. Un exemplu tipic este felul cum i-a obținut personal, sub semnătură, aprobarea pentru un autoturism cu prioritate ofiterului activ M.I. de la U.M. 0666, Jianu M. Vasile, domicili-

cu prioritate! — încă o Dacia 1310, de astă dată pe numele fiicei sale, Cristina Maria Manta (aprobare M.C.I. nr. 1/1748/13/1988), care era salariată la I.D.M.S.

După ce, în prealabil, i-a „spălat” milioanele tătucului, fiica pleacă, în vara lui '90, într-o excursie în Germania și dusă rămîne, pînă în ziua de azi. Ne cam dă Necuratul ocol și ne face să presupunem că bă-

său inconfundabil, continuînd seria abuzurilor și matrapazlicurilor, inimaginabile pentru un om cu bun-simț. Un mic exemplu este elocvent.

Fiind imputernicit al M.C.I. cu numirea inspectorului comercial șef al județului Brăila, tov. I.B. o obstrucționează și o scoate din cursa pentru această funcție pe economista Marioara Avram, om de probitate profesională și morală, ce

în fruntea unor forțe represive în zona Hotelului INTERCONTINENTAL, vizavi de „preții” Postelnicu și Dincă, postai lafa actualului sediu al P.N.

Același general Hortopan, ziua de 26 decembrie, a disarrestarea unora dintre revocționarii care doborîseră parinscripția „Trăiască P.C.R. aflată deasupra sediului C.C. P.C.R. Deci, un brav militar, „strălucite” fapte de arme...

Printr-o stranie coincidență actualul comisar șef al Serviciului Financiar Central a fost leg de minister cu general Hortopan. Ce am putea înțelegi atunci din faptul că în funcție de comisar general șef adjunct al G.F.C. a fost numit dl. Ra Hortopan, nepot de frate vajnicului general? Nu cumfelul specific în care se continspălarea miinilor, una pe a în plină Românie postrevoluționară? O devălmășie de caz similare ne împiedică să avo viziune mai trandafirică.

Plecăciunile tandre ale
domnului Petre Roman,
pe vremea cînd era
„dizident”

Deși declanșată, urmăripenală împotriva Anel Mureșan și a clișei ei este tergiversată fără motiv, în ciuda faptului în dosar corpurile delicte xistă. Mai mult decît atît, sediul Ministerului Comerțului și Turismului există, rămîn sub sechestru, de doi ani zile, obiecte pretioase în valoare de multe milioane de lei, la estimări neoliberalizate care, fie ar putea fi întrepatrimoniului național, fie putea fi donate unor instituții școlare, medicale, case de handicapati, de bătrîni, orfene, etc. Și totuși, procesul se „mișcă”, nici un milimetru măcar...

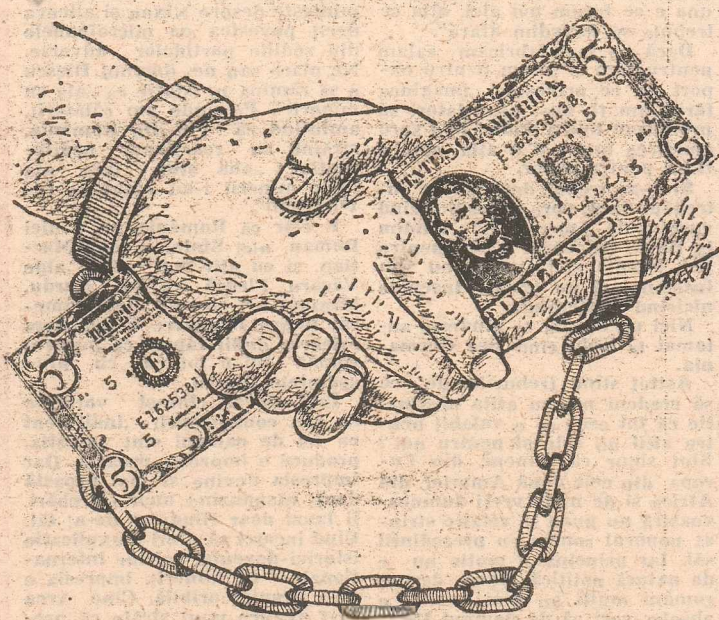
Cine oare ar avea interes musamalizarea procesului „stergerii” atîtor și atîtor afeceri murdare, dacă nu cei beneficii direct, fie că au făcut speculă, fie că au beneficiat de național și conjunctural și au weiss-uriile nomenclaturii, ea și „linia a doua”? Nu cum ar fi „atîns” cam multe personaje sus-puse, dacă justiți și-ar face datoria? Deși numo supozitie, motivul pare întemelat, dacă ar fi să luăm do cazul ex-primului-ministru Petre Roman.

Într-o cerere datată 23.0. dînsul a solicitat și obținut la tov. ministru Ana Mureșan viza de prioritate pentru părăirea unui automobil OL CIT. Cererea se încheie cu formula — foarte tandră și galantă — „cu deosebită stimă”, s care apare, caligrafiată, semnătura de atunci a d-lui „dizident” P.R., aceeași cu cea mai tîrziu a tînarului și fermătorului nostru premier, care ne-a intrat în viață îmbrăc cu acel frumos model de plover... Desigur, descoperirea în discuție nu este chiar un capăt de țară, dar nici nu știu plăcere i-ar putea provoca nărului nostru ex-prim-ministru și actual lider național F.S.N.

Insistăm deci ca organele cercetare penală să-și iasă d letargia lor, mai mult pre-revoluționară, și să își facă datoria

PAUL VINICIUS

În atenția Procuraturii României: DE LA GARDA DE FIER LA GARDA FINANCIARĂ

Desen de AUREL ȘT. ALEXANDRESCU

at în București, str. Județului nr. 13, bl. 18, sc. 1, et. 5, ap. 22, sector 2, vecin — de altfel — cu mentorul de o viață al lui I.B., Aurel Filipoiu — altă figură deocheată a M.C.I. Pe cererea ofiterului se află și recomandarea „călduroasă” către tov. ministru A.M., semnată de însuși generalul de Securitate Neagoe. Comentariile sînt de prisos.

După ce vinzi
șapte mașini
poți pleca în RFG!

Dar ce viață-i asta, să procuri mașini pentru toată lumea, iar la tine să nu te gîndești? Așa încît tov. Bănică s-a gîndit și la el. Nu l-a prea impresionat nici acea lege a „celui mai iubit”, care considera drept ilegală dobîndirea unui nou automobil la mai puțin de 5 ani, fiindcă legea era doar pentru „proști”. Zis și făcut. În mai puțin de 10 ani, a luat, cu aprobări speciale de la protectoarea lui, Ana Mureșan, și sprijinul neprecupețit al mentorului Filipoiu, următoarele autoturisme: 1. Dacia 1100; 2. Trabant; 3. Lada 1200; 4. Dacia 1300; 5. Dacia 1400.

Bineînțeles, neavînd loc de parcare pentru toate, a cumpărat de la stat și a vîndut „la negru”, obținînd serioase „economii”. Vă amintiți, nu? Un Trabant, spre exemplu, era o adevărată „mină de aur”. Dacă aveai aprobare, îl cumpărai de la stat cu 30.000 și îl vindeai „la negru” cu 60.000—70.000 de lei!

Pe lîngă automobilele precizate mai sus, cu care a făcut speculă, tov. Bănică a mai obținut prioritar încă o Dacie — pe numele ginerelei —, pe care, după ce a făcut-o „praf”, lovînd-o de un stîlp din fața Teatrului „Fantasio” din Constanța, ea orice speculant venal care se respectă „a cumpărat” — tot

nuții tătucului se află depuși acum la loc sigur și că, de fapt, către același loc sigur se vor duce și „agoniseliile” mai recente ale acestuia, în calitatea lui actuală de lucrător „zelos” al Gărzii Financiare... Căci, ce strasică experiență are, la acest capitol, tov. Bănică!

Nu revoluție. Doar
o rotație mai zdravănă
de cadre.

După evenimentele din decembrie '89, se părea că pentru „foști” au sosit și zile mai negre. Așa a crezut la început și tov. I.B. Și, într-adevăr, în ziua de 31 decembrie, fostul secretar P.C.R. de la M.C.I. este pus „pe liber”. Dispoziția, plecînd de la premierul — pe atunci — Petre Roman, a fost transmisă personal lui Paul Niculescu-Mizil. În paranteză fie spus, și acesta un „fost”, și încă unul de soi. În plus, d-lui P.N.M. „revoluția” îi adusese un nesperat cumul de funcții: președinte CENTROCOOP, ministru interimar la M.C.I., basca funcția de președinte al Comandamentului de Aprovizionare (în această ipostază coordonînd, atît ajutoarele guvernamentale, cît și cele umanitare, primite din străinătate)!!!

Grave tulburări de tînerie de minte trebuie să fi avut pe atunci ex-premierul Roman, dacă l-a tot „oropsit” cu atîtea funcții pe tov. Mizil! Sau poate se terminaseră toate valorile și competențele neamului românesc?

Dar „sperietura”, pentru I.B., nu a ținut decît o singură lună. Dispunînd de relații și bani, la 1 februarie 1990, reușește să se strecoare înapoi în minister. Nu așa falnic ca înainte, dar orșcum... Odată sperietura trecută, I.B. se pune din nou, temeinic, pe treabă, în stilul

nu intra în calculele acestui „escroc și afacerist”, măsînd jocurile pentru Aurel Enache, venit de la Direcția agricolă (deci, fără nici o legătură cu comerțul), dar pe care tov. Bănică îl găsește mai potrivit, în virtutea „bagajelor substanțiale” primite de la acesta.

Spre sfîrșitul anului 1990, orientîndu-se către locuri mai „dulci”, tov. I.B. se transferă în cadrul Ministerului Economiei și Finanțelor, în prezent funcționînd ca șef de compartiment la Garda Financiară Centrală.

În urma unei asemenea cariere postrevoluționare, tov. I.B. poate exclama cu toată convingerea: „Ce revoluție, bă?!” Nu a fost decît o rotație mai zdravănă de cadre, și ceva sperietură stupidă, la început!

Să nu-l lăsăm singur
pe tov. Bănică!

Să nu-l lăsăm totuși singur pe tov. Bănică, cu acest adevăr leșios și greu pe singuri umerii lui, fiindcă n-ar fi nici drept, nici democratic, nici elocvent. Să-i mai alăturăm un camarad de suferință.

În seara zilei de 21 decembrie 1989, generalii de armată Hortopan și Diaconescu au acționat

PRECIZARE

În articolul „Mafia spaniolă sub oblăduirea F.S.N.!” apărut în nr. 49/4 decembrie a.c., al revistei noastre, s-a strecurat o eroare provenită dintr-o informație falsă. Conform acestuia, dl. Corneliu Gavaliugov ar fi „membru fondator al P.U.N.R.”. Precizăm că dl. Gavaliugov nu este membru fondator, după cum nici simplu membru al P.U.N.R. Mai mult decît atît, în calitatea lui de membru al Uniunii „VATRA ROMANEASCĂ” — filiala București, dl. Gavaliugov s-a opus înființării P.U.N.R. Drept care „autorul articolului își cere scuze pentru eroare și face cuvenita rectificare.

PAUL VINICIUS

DE NAȚIONALITATE POLIȚIȘTI

Iată cam ce poți s-auzi, în sediul de pe șoseaua Ștefan cel Mare, dacă stai de vorbă cu un colonel și cu-n general. Am ajuns în biroul dlui colonel Costică Voicu, locțiitor al șefului Inspectoratului General al Poliției, într-o după-amiază, cind a acceptat să poarte dialogul de mai jos.

— Cum se vede lumea de la acest etaj, d-le colonel?

— Mie mi se pare că schimbarea de mentalitate și de comportament a oamenilor — adusă de Decembrie '89 s-a produs într-un moment cind societatea se afla la apogeul degradării morale.

Venim dintr-o lume bolnavă, dintr-o Siberie a spiritului. Iar polițiștii vin și ei tot de acolo. La noi, toată lumea a vorbit — și pe bună dreptate — de acea perioadă de timiditate și neintervenție a poliției, după revoluție. Pe de o parte nu sînt de uitat sediile de miliție atacate, cei 40 de militieni uciși și cei 60 grav răniți. Pe de altă parte, să fimem seama și de explozia fenomenului infracțional care a urmat. Deschiderea puscărilor n-a însemnat doar eliberarea deținuților politici ci și năvala în stradă a unei mulțimi de infractori de drept comun. Asemenea oameni au intrat în toate timpurile o stare de instabilitate a climatului vieții.

— D-le colonel, vorbește lumea, sau dacă vrei, o anumită parte a lumii, că într-un stat de drept poliția nu face poliție. Aceste vorbe frumoase i s-au pus în fața poliției române. Ce vedeți domnia voastră dincolo de ele?

— Din păcate, mulți cred că legile a căror aplicare se află prin excelență în competența poliției înseamnă politica partidului care-i la putere. Pe această cale de raționament, se ajunge ușor și la eroarea de a socoti că, aplicînd legea, poliția

slujește partidul de guvernămînt. Or, poliția, obiectiv vorbind, nu face decît să se pună în slujba legii.

— Sînt încheiate 11 luni din acest an. Ce-ai zice de o comparație a acestora cu perioada corespunzătoare din anul trecut? Desigur, privind prin oceanul poliției.

— În meseria noastră, totul este perfect comensurabil, așa că nu-i greu. Iată cîteva elemente concrete. În '91 au fost constatate, pînă la sfîrșitul lui noiembrie, 128 499 de infracțiuni, față de numai 53 909 în aceeași lună ale lui 1990. Este semnificativ că rata criminalității — numărul de infracțiuni la 100 000 de locuitori — a crescut, față de anul trecut, de la 198 la 503. Criminalitatea de mare violență — omoruri, violuri, tâlhării, vătămări grave, ultraje — a atins 8 008 cazuri, față de 4 825.

— Cum stăm cu criminalitatea în cîmpul economico-finanțiar?

— S-au produs și se produc acte de veritabilă agresiune asupra economiei. Poliția a sesizat, încă din primele luni ale anului trecut, că se va produce o masivă scurgere ilegală de valori din domeniul public spre noile firme particulare. S-a întîmplat exact așa. Și continuă să se întîmple. Circumstanțe favorizante produce faptul că paza și controlul vital necesare au fost, practic, abandonate. Furturile, au crescut, de la 8 941, la 25 549 de cazuri; delapidările, de la 1 375, la 3 119, iar

actele de înșelăciune, abuz și neglijență s-au triplat.

— Îngăduiți, d-le colonel, și lumii civile să arunce o privire asupra tabloului corupției așa cum îl vede un combatant al războiului cu ea.

— E cunoscut că împotriva crimei se poartă singurul război care nu se termină niciodată. După revoluție, poliția a creat structuri specializate în combaterea corupției și a infracțiunilor economice de mari proporții. Așa a reușit în acest an să descopere 4 350 de cazuri încadrate la dare și luare de mită sau trafic de influență. S-au definitivat cercetările în peste 800 de cazuri, fiecare cu un prejudiciu de peste 300 000 de lei. Aceste dosare au fost înaintate procuraturii.

— E greu să fii polițist în România?

— În multe planuri, dar și în cel care implică munca la viața polițistului, 1989 a fost anul trezirii, 1990 anul nedumeririi și al speranțelor, iar 1991 al dezamăgirilor. Fîldează nu poți fi altfel decît dezamăgit cînd știi că ți-ai dorit o lume mai bună. În care am avut iluzia că putem intra brusc, însă avem azi o cotă extrem de ridicată a criminalității, un galopant proces de stratificare bogăți-sărăci în disprețul valorilor, avem o lume dominată de imoralitate.

Ca polițist, eu nu mă plîng, dar cine ar mai putea ascunde că nimic nu e ușor să fii în România.

— Cum vi se întîlnează condiția polițistului român?

— Trăiește, în general, cu sentimentul că lui, ca funcționar public, nimeni nu-i iartă nimic. N-are privilegii și, în nici o împrejurare, nu are circumstanțe atenuante. Dincolo de spațiul în care acționează ca polițist, este și el un om cu sensibilități și necazurile proprii celor mai mulți dintre noi.

Indiferent de dificultățile și momentele de instabilitate ale acestei perioade, esențială în munca polițistului trebuie să fie starea de verticalitate morală. Care îi poate permite oricînd să se subordoneze unei singure comenzi, aceleia a Legii.

O să mă întrebați dacă, la acest moment, este aceasta o caracteristică a poliției în ansamblu. Vă pot răspunde: da. S-a intervenit ferm pentru înlăturarea din poliție a celor care nu s-au putut integra unei astfel de conduite. Acolo unde legea a fost călcată de către polițiști, aceștia au fost deferți justiției.

— Dacă nu socotiți că trebuie să așteptăm oîna la măsura so-rocului de 90 de ani, care v-aș da prilejul să roștiți și niște cifre.

— Scoși din poliție: în 1990, mai bine de 2 500, iar anul acesta 770. Trimisi în iustitie: 61 anul trecut și 44 în 1991.

— Ce ar arăta comparația poliției noastre cu poliția dintr-o țară a cărei imagine o învidiim?

— Din nefericire, poliția română s-a confruntat cu o problemă, așa zice, caracteristică polițiilor de care vorbim.

Între-o asemenea comparație, noi venim nu doar cu handicapul trecerii prin comunism, ci și cu o moștenire cutremu-

rător formulată de Emil Cioran în „Schimbarea la față a României”: „Așezată la periferia Europei, în cel mai mizerabil climat spiritual, nici Orient și de parte de Occident, singura ieșire au fost ochii îndreptați spre Apus. Apartenența noastră exterioară și geografică la lumea sud-est europeană a fost unul din cele mai mari blesteme.”

Ei bine, am trăit — cu toții, nu numai noi, polițiștii — un sentiment de culpabilitate, am alunecat și am viețuit într-o stare de nedumerire, dar peste toate acestea, ne-am păstrat demnitatea de polițiști.

DORIN GHERGHINESCU

Cel mai proaspăt general din poliția română se numește Gheorghe Gamba. Este șeful Inspectoratului Județean de Poliție Mureș. Luni, 9 decembrie, la ora 21 și 4 minute, a intrat în biroul dlui colonel Voicu tocmai cînd dialogul nostru se consumase cit vedeți aici. Făcuse drumul Tirgu Mureș—București la volan.

— Ce mai face poliția din județul dumneavoastră, dragă domnule general?

— Își reface forțele după obosala referendumului. La care n-am înregistrat nici o supărare.

— Cum e să fii polițist pe moșia românească acolo unde-s mulți unguri?

— Infracții n-au naționalitate. Apar, frecvent, grupuri mixte de infractori. Care nu-și caută victimele după nație. Iar noi sîntem de naționalitate polițiști.

În ziarul „Adevărul” de sîmbătă 19 octombrie a.c., apare, sub forma unei știri, cu titlul „Pilotul a fost de vină”, expus pe prima pagină, sus, urmatorul text: „În ziua de 9 octombrie a.c. s-a produs pe aerodromul Mihail Kogălniceanu un eveniment de zbor soldat cu distrugerea prin incendiere a unui avion MIG-23 cu dublă comandă. Ceroșind cauzele accidentului, o comisie numită de ministrul apărării naționale a stabilit că pe timpul rulajului pentru decolare, lt. col. Șurcu Cornel, care pilota avionul, a dat prematur comanda de escomotare a trenului de aterizare. După decuplarea motorului și scoaterea parașutei de frinare, avionul a fost oprit, iar echipajul a părăsit cabinele de zbor”. Am reproduș această știre deoarece ea a avut un efect deosebit asupra opiniei publice și, mai ales, asupra cadrelor militare din aviație (cum se va vedea mai departe). Mai întîi să derulăm totuși o scurtă reconstituire a evenimentelor.

Cum s-au întîmplat, de fapt, lucrurile?

Avionul în cauză, MIG-23 U.B., al armatei, a suferit accidentul aproximativ în jurul orei 15.45—16.00. În preajma sa se mai aflau și alte avioane care ar fi putut fi puse în pericol. Faptul că aeronava era cu dublă comandă însemna că este condusă de doi piloți. Unul dintre ei era, într-adevăr, Cornel Șurcu. În momentul plecării, avionul cu pricina se afla în fața formației de avioane, deoarece fusese desemnat ca șef de formație. La un moment dat, în timpul decolării, motoarele nu au mai ascultat comanda pilotului. Avioanele aflate în formație, ce trebuiau să se găsească în spatele „șefului de formație”, au ajuns, cum nu se întîmpla de regulă, în fața MIG-ului „comandant”. Pilotul a făcut comanda de ridicare a trenului de aterizare, care îl încurca la zbor. A tras mai tare de manetă, forțînd motoarele, pentru ca avionul să funcționeze la parametrii pe care trebuia să-i dovedească în mod normal. Cînd, din cauza defec-

țiunii, avionul a început să ia foc, turnul de control i-a atenționat asupra avariei pe piloții de la bord. Șurcu a încercat să revină pe pistă, să aducă avionul „pe burtă la sol” — cum se spune — pentru a-l salva. Cînd a reușit această manevră, a auzit în căști comanda turnului de control: „Fugi, că arde avionul!” A decuplat motorul, a părăsit avionul, odată cu celălalt pilot. După un timp, nava a explodat. Avea la bord muniție deoarece se afla într-un exercițiu cu „misiune de bombardament”. Șansa face ca, în ciuda pericolului, să nu se înregistreze nici un fel de victime.

Și totuși se zbură sub dublă comandă!

Au intervenit, bineînțeles, și pompierii. Însă misiunea lor a

este secundată de un instructor, care are la activ mai multe zboruri și mai multă experiență. Așa se explică faptul că Șurcu zbură în „dublă comandă”, deși deținea și el titlul de „instructor de zbor”. „Instructorul de zbor” este un fel de distincție firească între gradele de măiestrie pe care un pilot le atinge: nu toți pot reuși „piluetele în aer”, loopingurile, etc. Dincolo de toate acestea, în tehnica unui pilot militar intră și calcularea parametrilor zborului. Astfel încît executarea unei „misiuni de luptă” devine din ce în ce mai complexă. Mai ales cînd intervin și condițiile atmosferice deosebite.

CADA la colț pe coji de nuci?

O știre ca și cea apărută în „Adevărul” a apărut și în „Romă-

la ei!” ar avea înclinații spre a distruge tehnica de luptă aflată în dotare, o abandonează, aduc pagube și prejudicii armatei și sînt îRESPONSABILI. Ipoteză care, credem, ar fi cel puțin falsă. Și să nu uităm sentința din titlu, dată nu în cunoștință deplină de cauză: „Pilotul a fost de vină”.

„Caseta neagră” ar fi dat un verdict.

Mai există un alt aspect al felului cum au fost interpretate știrea și evenimentul în genere. Acum, după informațiile pe care le deținem de la unele surse autorizate, majoritatea (copleșitoare) a piloților aviației românești fac parte din C.A.D.A. Cu prilejul, bunăoară, al unei deplasări a generalului Stănculescu la Timișoara și la Constanța, acesta a putut să audă

au contat cît trebuia. O altă măsură propusă de comisie a fost trecerea în rezervă a lui Șurcu. Deși, în mod normal, primul răspunzător de zbor ar fi trebuit să fie instructorul principal. Avem informații că nelipsita „caseta neagră” a avionului nu a fost recuperată. A ars sau a fost distrusă. Prezența ei nu ar mai fi lăsat cale liberă speculațiilor. Ar fi fost o probă materială, în tot cazul mai aptă pentru a dovedi vinovăția sau nevinovăția.

Trecerea în rezervă

— o măsură abuzivă?

Am mai aflat că și Comandantul Aviației, generalul Opruță, s-ar fi dus la ministrul actual al apărării, generalul Spiroiu, cu propunerea de trecere în rezervă a lui Șurcu. Generalul Spiroiu nu a semnat în acest sens. Lt. col. Șurcu a fost chemat și la ministru. În regulamentele de aviație nu se prevede, totuși, trecerea în rezervă ca ultimă măsură de pedepsire. Această măsură, deci, nu ar fi tocmai în concordanță cu regulamentele militare. Ba chiar unora li se pare abuzivă. Regulamentul prevede, în schimb, altceva: un examen medical complet (și psihologic) al pilotului. Care nu s-a întîmplat, în cazul nostru, decît cam tirziu. În cazul în care la examenul medical se constată că pilotul nu mai este apt de zbor pe acel tip de avion pe care a zburat, este retrogradat pe un tip inferior de avion. Sau, în cazuri mai grave, oprit de la zbor și menținut la sol pe o funcție oarecare. Gen. Spiroiu i-a înapoiat referatul d-lui Opruță. La examenul medical care a avut loc, locotenent-colonelul Șurcu a fost găsit apt de zbor pe MIG-23. Înainte de aceste evenimente, ar fi de menționat că dînsul îndeplinise și funcții de răspundere, cum ar fi comandant de escadrilă. Rapiditatea cu care a fost dat jos din funcție, i s-a întîmplat să mai zboare, apoi situația, incertă, de „așteptare”, seamănă a... „picaj”!

MIHAIL GALĂȚANU

Un avion militar explodează! Se caută un țap ispășitor?

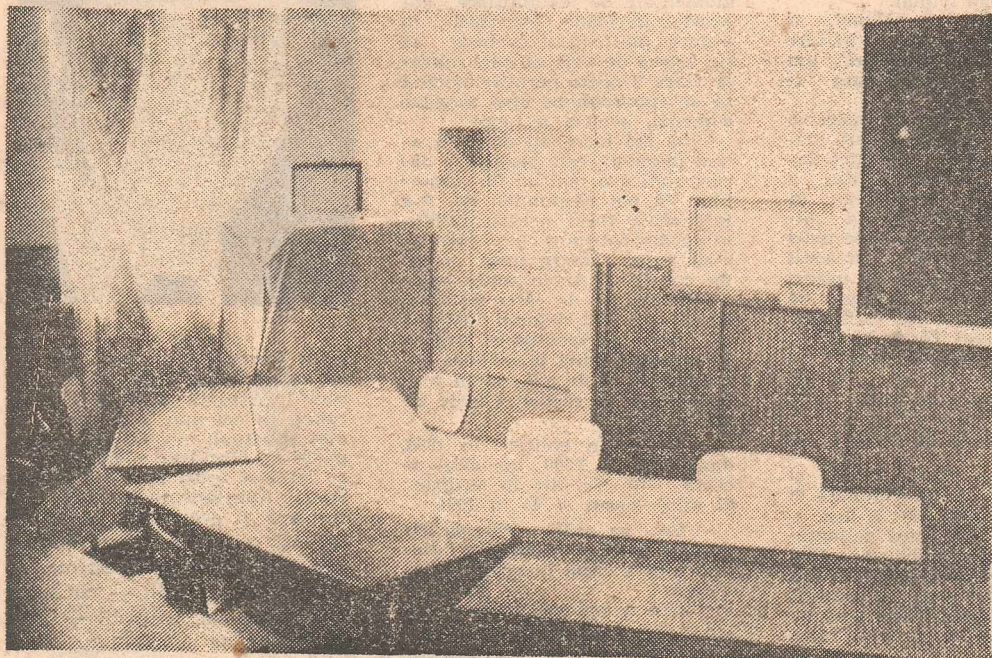
foast foarte anevoioasă fiindcă după izbucnirea incendiului a explodat și muniția transportată. Abia în jurul orei 17.00, pompierii au izbutit să stingă în întregime focul. Ceea ce s-a eludat (cu bună știință) este că la bord s-a mai aflat încă un pilot militar care, de fapt, coordona zborul și îi era superior, ca răspundere, lui Șurcu. Un instructor de zbor mai experimentat. Cornel Șurcu era locotenent-colonel și avea la activ peste 500 de ore de zbor pe același tip de avion, MIG 23. Pentru a înțelege mai bine situația, trebuie să precizăm cîteva lucruri despre programul de antrenament al piloților (în general): ei fac zboruri de exercițiu, în diferite zone, pe diferite aerodromuri, conform planificării. Ca să poți utiliza avionul în luptă, trebuie ca să repeți de multe ori anumite „figuri”. În perioada în care un pilot își însușește cunoștințele

nia liberă”. Redactată cu profesionalism, sec, sobru, fără să caute și să denumească vinovați. Și cu mai multă promptitudine a informării: cu o săptămîna înaintea celei din primul cotidian, vineri 11 octombrie! Toată „sufletărea” piloților români a fost impresionată de știrea „Adevărului”. De ce? În primul rînd că era pentru prima oară cînd era menționat, într-o știre despre un accident aviatic, numele unui pilot. În al doilea rînd, fiindcă numele celui-lalt era, așa, ca din întîmplare, omis. De ce? Fiindcă locotenent-colonelul Șurcu este membru C.A.D.A., iar celălalt nu este. Nu e puțin probabil ca, în urma acestei știri tendențioase, Șurcu să se fi simțit dezorientat și chiar intimidat. Ce poate lansa în lumea piloților (și nu numai a lor) o astfel de informație trunchiată, cu caracter preferențial? Ideea (cîntată) că membrii C.A.D.A. („la uitați-vă

cu propriile sale urechi cum că „toți piloții sînt în C.A.D.A. și, dacă se iau măsuri, să se ia împotriva tuturor, nu numai asupra celor care au semnat comunicatele în presă”. Un gest de solidaritate care, măcar în acest context, pare remarcabil. O ofensivă anti-C.A.D.A. purtată direct șar lovi, în aceste condiții, de o tactică impopularitate. În cel-lalt privește pe dl. Șurcu împotriva lui s-au luat, imediat, niște măsuri administrative. Celălalt instructor, mai mare în grad, a fost scos din focul acuzării. Nici măcar, spun unii colegi de armă, nu a fost chestionat foarte mult asupra întîmplării. Fapt care nu prea a avut cum să pară principial. Întotdeauna cînd se întîmplau asemenea accidente de circulație, Comisia însărcinată cu examinarea cazurilor regreta că nu supraviețuiește pilotul. După unele surse consultate, acum se pare că depozitiile piloților nu

1989

CRĂCIUNURIL

Fotografii de ELENA

REVOLUȚIE, FĂRĂ ÎNDOIALĂ

În preajma Crăciunului 1989 s-au răsculat românii și l-au dat jos pe Ceaușescu. A fost pentru întreaga nație un moment de apoteoză, entuziasmul a fost uriaș. Toți erau conștienți că nedreptățile, umilințele, constrangerile, abuzurile și, mai ales, lipsurile și mizeria au luat sfârșit. Iată însă că după trecerea a doi ani, sentimentul care predomină la români este de cruntă dezamăgire, de disperare chiar. Situația economică în loc să se amelioreze, s-a deteriorat și mai mult. Abuzurile, corupția, fraudele de tot felul, inclusiv cele politice, au luat proporții aberante. Inflația și șomajul fac ravagii. Cei care acum comandă, cei care acum se îmbogățesc sunt tot nomenclaturii și profitorii din timpul regimului comunist; ei îi sfidează pe toți, în spiritul dictonului: la vremuri noi, tot noi. Dl. Iliescu, care acum doi ani era o legendă vie și o speranță, și-a arătat adevăratul chip: un politician de stirpe stalinistă, lipsit de scrupule, cu o morbidă sete de putere, gata, pentru a-și face jocul, să sacrifice interesele a 23 de milioane de oameni, să treacă țara prin foc și sabie. În plus, cearta pe ciolan a căpeteniilor feseniste și recenta slobozire din pușcării a trupeților lui Ceaușescu au scrisit peste măsură pe români, făcându-i pe unii să afirme că, de fapt, noi n-am avut o revoluție și că era mai bine înainte de decembrie 1989. Din aceste motive și din altele, peste hotare, elemente ostile nouă susțin că

românii sunt o rasă inferioară, cu capacități de creație și de efort reduse, cu numeroase tare morale, nedisciplinabili și neguvernabili altfel decât prin forță. Combaterea — firește, necesară — a tuturor acestor concepții și susțineri nu formează obiectul articolului de față. Aici voi avea în vedere doar substanța și importanța lui decembrie 1989. Explicația greutăților mari pe care le întâmpină în prezent românii (mai mari decât alți frați foști socialiști) nu constă, evident, în rasă (o asemenea idee este o prostie), ci în istorie. Am avut mai multe ghinioane decât alții, ultimul din ele, în perioada de dinainte de decembrie 1989, s-a numit Ceaușescu. Spre deosebire de celelalte țări socialiste europene, în România betonul armat comunist al odiosului n-a permis nici constituirea unui nucleu de adevărați dizidenți comuniști, nici apariția precoce a unor elemente ale economiei de piață. De aceea, după decembrie 1989, în ceea ce privește politica, la noi puterea a fost acaparată de un grup de foști nomenclaturiști ai regimului bolșevic, iar în ceea ce privește economia de piață, a trebuit s-o luăm de la zero. Altfel spus, ceea ce în alte țări din lagăr s-a putut forma în chiar anii stăpînirii comuniste — forțe politice necomuniste și premise ale economiei de piață — la noi se formează abia acum. De unde o anu-

mită rămînere în urmă, care este însă întru totul recuperabilă. Să ne întoarcem la decembrie 1989. A avut loc în România atunci o revoluție? Numită în fel și chip (revoltă populară, răscoală etc.), dorită sau nu de actualii deținători ai puterii (adică de fesenii, care au fost nu făcătorii ei, ci beneficiarii, profitorii ei), spontană sau nu, ridicarea populară din decembrie 1989, în București în primul rînd, dar și în restul țării, a fost o revoluție, fiindcă a determinat exact ceea ce fac revoluțiile: înlocuirea unui sistem economico-politico-social cu altul, în cazul de față, înlocuirea comunismului cu sistemul de tip occidental. În celelalte țări din lagărul socialist european acest lucru s-a realizat cu înclăt, în decurs de mai mulți ani. La noi, din motive de dictatură feroce, a fost nevoie ca pînă la sfârșitul anului 1989 — cu ziua cea mai importantă, 22, cînd a fost răsturnat Ceaușescu — a marcat sfîrșitul perioadei de istorie siluită a României. În prezent trăim înfrîntor de greu, dar trăim viață adevărată. Acest dar ni l-a făcut revoluția, sfințită cu singele martirilor ei. Cale de întoarcere la barbaria comunistă nu mai există. Iar de ghinionul cel mai mare de după revoluție, stăpînirea Iliescu et comp., ne vom izbăvi, fără îndoială.

ION D. GOA

Dacă Ceaușești ar mai trăi astăzi, nimeni n-ar mai cere condamnarea lor la moarte. Timpul potolește cele mai cumplite minii, oricît ar fi acestea de îndreptățite. Acum doi ani însă, condamnarea la moarte a celor doi tirani era inevitabilă. Și întru totul meritată. Ceea ce nu înseamnă că atât în legătură cu procesul, cît și cu execuția, n-au rămas o mulțime de enigme, de probleme neelucidate. Printre cei care ar putea să facă lumină se numără la loc de frunte președintele Ion Iliescu și participanții la proces, cei aflați în sala de judecată la 25 decembrie 1989. Ne-am adresat lor. Însă, cu o singură excepție, în loc de interviuri nu vă putem oferi decît istoria nescrierilor acestora. Dar noi suntem optimiști. Vorba ceea: munte cu munte se întîlnește...

Ion Iliescu

Cei care au apucat pînă acum să-și prezinte versiunea proprie despre procesul Ceaușeștilor, în principal domnii Victor Stănculescu și Gelu Voican Voiculescu, s-au străduit să păstreze ambiguitatea rolului domnului Ion Iliescu în acest proces. Cel mai în măsură să facă lumină ar fi fost chiar domnul președinte. Ca atare, ne-am străduit să-l întîlnim pentru a-i pune cîteva întrebări. Osteneală zadarnică, la

dînsul nu am putut ajunge, am fost mereu amînați. Probabil că dl. Iliescu n-a avut timp să stea de vorbă despre procesul Ceaușeștilor deoarece este foarte preocupat de scenariul procesului lui Petre Roman.

AURELIA BORIGA

Victor Stănculescu

Cele cîteva lucruri în plus în comparație cu filmul procesului, execuției și înmormîntării Ceaușeștilor le datorăm în bună măsură dlui general Victor Atanasie Stănculescu. Ele au fost relevate în interviuri acordate mai de mult. Am vrut și noi să stăm de vorbă cu Domnia sa, pentru a rememora cele întîmplate cu Ceaușești acum doi

ani. Dar n-am izbutit. Am nimerit mereu cînd dl. general era plecat peste hotare. Rămîne pe altă dată.

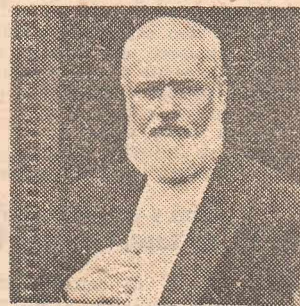
ION D. GOA

Gelu Voican Voiculescu

Cînd l-am abordat pe domnul Gelu Voican pentru un interviu pe tema morții Ceaușeștilor, domnia-sa a invocat, așa cum îi șade bine unui senator adevărat, oboseala și agenda încărcată. Și cînd spunea asta, cu binecunoscuta-i dicție, avea și privirea (tot binecunoscută) intens-maladivă pironită asupra mea, încît nu am-am putut abține să nu-l întreb dacă e cumva bolnav. Pe urmă ne-am scos fiecare armele; el că nu dă interviuri la reportofon, pe fugă, că tema e laborioasă și răspunsurile trebuie elaborate; eu că sînt gata să-i accept toate condițiile; el — că „Moartea Ceaușeștilor” este o carte publicată abuziv, fără consimțămîntul său și al dlui Victor Stănculescu; eu — că nu intenționez să reiau întrebările acestei cărți.

În următoarele momente a epuizat și celelalte pretexte, iar

eu am apucat să-i spun dat e că niciunul dintre participanții la procesul dictator nu mai vrea să vorbească. M

tăiat-o senatorial: „Realitate este că nici nu agreez rev dumeavoastră”. Dacă dl. senator Voican agreează „Flacăra”, înseamnă că știe dumealui de ce, iar din auzite. Sperăm, deci, și de data aceasta să ajungă pînă la dînsul o întrebare care e istorică, adică ar trebui să spună singur: Nu e straniu în cele mai grele momente postrevoluționare (procesul Ceaușeștilor, întîlnirile cu membrii CADA, mineriadele, „pistol-bombă” prezentat în parlament) a fost împins, singur, față?

VALERIA DORNEANU

INTERVIURI
CARE
N-AU
FOST
ACORDATE

RĂZVRĂTIRII

1968

sen de AUREL ȘT. ALEXANDRESCU ■

Am pornit apoi spre cămin. Acolo era o euforie întreagă. Un cor de fete cînta colinde. De la geamuri se derulau suuri de hirtie, care se aprindeau jos ca un soi de ghirlande. Așa ne-a venit ideea să mergem din cămin în cămin și să colindăm. Am pornit pe bulevard. Ne-am înălțat cu un grup mare de politichieni. Era miezul nopții cînd am ajuns la statuia lui Kogălniceanu. Am cîntat „Iloră Unirii” și am dansat. Eram atenți să nu călcăm pe spațiile verzi, ca să nu putem fi încadrați la huliganism. Pe la geamuri, în balcoane, oamenii apăreau încetați, ne aruncau mere. Acolo a venit și Andrei Kertesz, student în anul întâi la istorie. Mi-a zis: „Am auzit zarvă și am coborît să nu fie ceva în legătură cu sovieticii”. S-a alăturat și el grupului nostru. Cînd am ajuns la Universitate, la statuia lui Mihai Viteazul, s-a cîntat „Glaucamus. Manifestația nu avea nici un fel de nuanță politică. Am pornit pe Magheru. Ne-am oprit în dreptul ambasadei Cehoslovaciei și am cîntat colinde în semn de solidaritate, dar nu am strigat nici un fel de sloganuri. Ne-am îndreptat apoi spre căminul Spiru Haret. Acolo ne-am dat seama prima dată că printre noi au fost infiltrați persoane străine. Un student a fost lovit în plex. Am hotărît să nu ripostăm. Am pornit pe Jules Michelet. Am văzut un personaj care mergea printre studenți și amenința. A doua zi aveam să aflăm că e Cornel Pacoste, atunci președintele centrului universitar de partid. Dar, în acel moment, nu știam cine poate fi. Cînd a ajuns lângă mine, l-am interpellat: „Nu vă supărați, cine sunteți dumneavoastră, care amenințați un grup pașnic de colindători?”. „Eu sunt profesorul Tălică”. Mi-am dat seama că un profesor nu putea vorbi în acest fel. „Profesorul meu nu ați fost, nu sunteți și nici nu cred că veți putea fi vreodată”. „O să vedeți voi”, a urlat el îndepărtîndu-se. Mergeam spre Piața Romană. Necunoscutul s-a apropiat de mine și a strigat: „Ea nu e studentă!”. L-am răspuns: „Ba da”, și i-am zis numele și facultatea. În clipa aceea, nu mă gîndeam că vor fi urmări atât de grave. „Ești o instigatoră”, a strigat el. Atunci, studenții m-au ridicat pe brațe și m-au dus în fruntea coloanei. Într-un fel, el m-a propulsat lider.

Cînd am ajuns la Romană, ne-am sfătuit ce să facem. Unii voiau să mergă spre reședința lui Ceaușescu, alții spre căminele Polizu. Ne-am hotărît pentru a doua variantă. În acel timp l-am zărit pe Pacoste sunînd de la un telefon public. Pe strada care ducea spre Polizu eram deja însoțiți de mașinile securității. În dreptul Gării de Nord l-am văzut iarăși pe Pacoste înconjurat de cițiva. Băieții s-au dus să vorbească cu el și au convenit să ne retragem la cămine. L-au rugat să nu mai treacă cu mașinile printre noi. Nici gînd să ne lase în pace. Nu am mai intrat în căminul 303 pentru că puteam fi încercuți și am pornit spre Grozăvești. Am făcut un experiment: un student a alergat după un tramvai și automat trei de-ai lor au pornit după el. Ne-am dat seama că vor să ne vîneze.

cămăruța lui Andrei. Ne-am gîndit ce să facem. Mi-a zis să plec în Arceal. I-am spus că nu e bine, pentru că fuga ar arăta un sentiment de vinovăție. M-am hotărît să discut cu Marin Rădoi, dar nu eram sigura că e atât de puternic încît să ne poată oferi ocrotire.

La ora 8 am ajuns la municipiu. Mă aștepta. A primit, de față cu mine, un telefon și a fost convocat. Mi-a cerut să-l aștept sau dacă nu să revin pe la 1. L-am lăsat secretarei geanta în care aveam reviste și cărți și am coborît.

În strada Ana Șincai m-am lăsat de doi bărbați, ucați într-o Volgă bej cu perdele. Lîngă ea se afla un maior, care pehura o perioadă va deveni garda ei. Mașina o duce în fața unor porți imense de fier. Avea să afle că e clădirea securității din Iașova. Prima anchetare începe la ora 10 dimineața și se termină la 10 seara. Încă nu era emis nici un mandat. Cînd m-am sfîrșit, va fi întocmit unul, pe el scria: „atenție împotriva puerilor de stat”. Urmează interogatorii, confruntări cu oameni pierțiți și ei de frică. La un moment dat s-a aflat față în față cu un personaj foarte important care s-a recomandat: „Eu sunt generalul care se ocupă de ordinea publică în țara asta. Ați cîntat”. „Și ce ați făcut să ne faceți, domnule general?” a răspuns tînăra. „Vă aduceam să cîntați aici!”. „Cred că pierceți din vedere că nu mai suntem sub dictatură!”, i-a zis Ana și a ieșit din încăpere. Dar dictatura de fier abia începea.

Stătea într-o celulă în subsol. Avea dubla pneumonie, dar nu a primit nici o medicație. Într-una din zile a fost dusă în fața procurorului Emerich Saghi care a întrebat-o: „Sunteți nebulă?”. „Nebunii nu-și dau seama dacă sînt sau nu nebuni”. A răspuns ea zîmbind. A înțeles atunci că se va merge spre un diagnostic de psihiatrie.

În 30 decembrie, aceeași Volgă și același maior au dus-o la spitalul 9. În camera de gardă se afla întimplător o rudă, medicul neurochirurg Sofia Ionescu. Prin acest medic va afla și familia Anei unde se afla copilul lor. Pînă atunci o căutasera la spitale și morgă fără să afle nici o veste. A fost internată o noapte într-un salon de agitați. A doua zi, aceeași Volgă și același maior au venit să o ia.

„Mi-am zis: dacă mașina o ia la stînga înseamnă că sînt liberă. Dacă o ia înainte, înseamnă că mă duc la Văcărești.”

Mașina a pornit înainte. Era noaptea de revelion. La Cluj, grupul de la „Echinnox” o aștepta să-și petreacă revelionul cu ei.

Cînd a ajuns la Văcărești la recunoscut la magazine pe un alt deținut, pe Mihai, fratele regizorului Cornel Todea. Prin el va primi informații din afară iar mai tîrziu îi va aduce hirtie și creion.

A stat în Văcărești 3 luni. În dreapta avea o celulă unde erau doi bărbați. Noaptea îi îmbrăcau în cămașa de forță și îl băteau cu sălbăcie.

În aceeași perioadă, Lupan, soțul Anei Șincai, a deschis proces. Nu de divorț ci de anularea căsătoriei. În sala de tribunal era condusă în haine de puscărie, deși ea se afla în arest preventiv. Lumina era adunată ca la circ. Procesul civil va căpăta puternice nuanțe politice. Peste ani de zile, el se va justifica: „Într-o luptă nu contează ce mijloace folosești!”

Pe 20 martie aceeași Volgă o duce la spitalul 9, unde va rămîne internată 6 luni, fără dreptul de a părăsi spitalul. În septembrie e încredințată familiei, în Ploiești, într-un soi de domiciliu forțat. Sub nici o formă nu i se va mai acorda dreptul să continue teatologia. Singura persoană care a căutat-o și la Văcărești și care a încercat să o ajute a fost Mircea Radu Parascivescu. Cînd, în sfîrșit, își va revedea vechii colegi, aceștia o vor privi șocați. Ei știau că s-a sinucis în Văcărești. A avut oare securitatea intenția să o lichideze și a lansat zvonul? „Dosarul” îi va bloca orice carieră profesională, nu va putea să se înscrie la doctorat, nu va pleca în străinătate.

„În timpul procesului de la Timișoara, Cornel Pacoste a spus că el nu a făcut niciodată politică. M-a dezgustat.”

Pacoste a urcat vertiginos în ierarhie după ce s-a remarcat prin arestarea studenților în '68. I-a fost dat să cadă tot în urma unei mișcări a tinerilor. A primit 20 de ani de închisoare. Sper să-i facă. Mi se pare echitabil.

La 22 de ani, dușman al poporului

Din cei arestați după Colindul din '68, Ana Șincai îl cunoaște doar pe Andrei Kertesz, care a fost și el exmatriculat. A auzit însă că au fost arestați 10 studenți. Nu am reușit să aflăm cine sînt.

Am reușit să-l cunosc pe domnul Dan Lazăr, arestat în 27 decembrie. El nu a participat la colind, a fost însă printre puținii studenți curajoși care și-au arătat simpatia față de mișcarea studenților.

În 27 decembrie dimineața s-a organizat la Institut o ședință în care conștient trebuia „înțeles”.

„Au vorbit toți cei din prezidiu într-o stare de acalmie și conștient generală. Am simțit atunci că explodez, m-am ridicat și mi-am arătat pe față simpatia față de mișcarea studențescă. Mi s-a replicat că noi simțim studenții și trebuie să învățăm și nimic mai mult, pentru că politica nu e de noi. Căeva din să-l scuț și a cerut să fie analizată atitudinea mea pentru a se vedea dacă am sau nu vreo legătură cu comuna.”

În aceeași zi, la ora 7 seara, este chemat la o altă ședință. Nu știa că de această dată va fi împotriva lui. Colegii aflaseră, dar nici unul nu l-a prevenit. La ședință s-a luat cuvîntul, a fost făcut dușman al poporului și reacționar.

„Începusem să-mi dau seama că nu mai am nicio scăpare. Mă așteptam să fiu exclus din UTC. Mă așteptam chiar și la exmatriculare. Nu mai aveam ce pierde și asta mi-a dat mult curaj. Am vorbit și mai categoric decît d. m. n. z. a. l. m. r. a. n. și eu de curajul meu pentru că sînt un om retras și taciturn.”

S-a votat excluderea din UTC. Mai mult de jumătate din studenți s-au opus. A intervenit atunci cu violență secretarul de partid Manea (în '69 acesta va „muri” în Franța de unde se va întoarce după fuga lui Pacepa). La fel de violent a fost și procurorul Guțu. Studenții sînt amenințați și pînă la urmă votează excluderea din UTC. Dan Lazăr e dus apoi în biroul decanului. După o oră au intrat doi indivizi de la securitate și l-au arestat.

„Am intrat într-o Volgă neagră. În față mergea o mașină, în spate alta. Parcă duceau un mafiot. Am stat o jumătate de oră sub stare de arest, în Iașova. Mă anchetau de mai multe ori pe zi. Au întocmit un dosar de sute de pagini.”

Părinții au aflat unde sînt abia după vreo zece zile, cu ocazia unei percheziții. Au încercat, fără folos, să scotă de la mine măcar o părere de rău pentru cele afirmate. În ziua în care am fost eliberat am fost chemat în biroul colonelului Gheorghe (acum arestat pentru reținerea ilegală a lui Mazilu). Eu nu știam că voi fi eliberat. Pe două scaune erau părinții mei. Colonelul a încercat să mă facă să retractez cele afirmate pînă atunci. Nu a reușit. Părinții nu ziceau nimic. Numai mama plîngea.”

Cînd a ajuns la facultate un afiș mare anunța triumful exmatriculării lui. Au urmat memorii, audiențe, toate inutile. S-a angajat apoi ca zidar pe un șantier. În vara lui '70, s-a căsătorit cu Maria, o tînără care terminase a doua în promoție la ASE. În clipa aceea el nu avea nici o perspectivă, dar avea „dosar”.

În toamna lui '70 va fi reprimat în facultate. Un cerc invizibil va exista însă în jurul lui și va bloca orice promovare, orice ieșire în străinătate. Dan Lazăr publica poezie și proză scurtă. Mai multe reviste îi vor ridica dreptul de semnătură.

Iliescu în flagrant

În mai multe împrejurări, domnul Ion Iliescu a încercat să ne convingă că el a încercat să-l ajute pe studenții care au suferit în '68. Pe vremea aceea dl. Ion Iliescu era prim-secretar al CC UTC și ministrul tineretului. I-am întrebat, bineînțeles, și pe cei doi interlocutori ai mei care a fost realitatea.

Dan Lazăr (astăzi angajat la departamentul pentru lucrări parlamentare, la Senat): „După ce am ieșit din închisoare, am cerut audiență la dl. Ion Iliescu, pentru a fi reprimat în facultate. Am fost primit, dar nu a venit el, ci doi subalterni. Au vorbit foarte urît cu mine: „Ce vii la noi cu chestii din astea! Nu ține rușine, după ce ai făcut ce-ai făcut?! Nu vei mai termina niciodată facultatea! Ți-ai pecețit soarta!”

Ana Șincai, (acum director adjunct la Biblioteca Pedagogică): „Mi-am dat seama că de fapt nu a făcut nimic pentru studenți. Iliescu a făcut tot ce s-a putut să-și salveze propria poziție. Se zice că scoaterea lui din funcția de ministru al tineretului s-ar datoră colindului. Dar nu știu ce fel de mazăre e aia cînd la scurt timp a devenit secretar al C.C. al P.C.R. Serviciile lui au fost favorabile puterii, nu studenților.

Ion Iliescu era președinte țării cînd Marian Munteanu a fost arestat cu același articol ca și mine: „tulburarea ordinii publice”. Singura deosebire e că lui Marian Munteanu a trebuit să i se aducă mandat ca să-l poată ridica din spital iar pe mine m-au înșfăcat din stradă. Cînd am văzut că vor să-i facă expertiză medicală psihiatrică, mi-am dat seama că nu e nici o diferență. Se folosesc absolut aceleași mijloace.”

Cine minte?

AURELIA BORIGA ■

La Văcărești, prin grația lui Pacoste și Iliescu

Crăciun '68. Studenții colindă pe străzile Bucureștiului. A doua zi se fac arestări. A patra zi se organizează ședințe în facultăți, prin care „se ia atitudine”. Dispar oameni. Se pun întrebări în surdina. Se așterne tăcerea.

Am încercat să reconstituim colindul studenților din acel ajun de Crăciun. Nu era un an obișnuit. La Paris fuseseră mari mișcări studențești. În august, sovieticii intraseră în Cehoslovacia. Ceaușescu a rostit atunci acel discurs care a indus în eroare milioane de oameni. Se bucura de simpatie și de credit. În țară era o relativă bunăstare. În nici un caz, populația nu s-ar fi aliat cu studenții într-o revoltă împotriva regimului.

Flori dalbe, luminări albe...

Un val de colindători a străbătut Bucureștiul după miezul nopții. Ghidul meu pentru aceste ore este doamna Ana Șincai. În actele securității a fost numită liderul manifestăției studențești. Ea terminase filologia și începuse a doua facultate, teatologie-filmologie. În seara aceea se afla la Teatrul din Pod de la Clubul studentesc, unde era premiera „Tigrul”, în regia lui Iulian Vișa. Spectacolul s-a terminat pe la 11 noaptea. Atunci, a apărut un grup de colindători de la I.A.T.C. „Aveau luminări albe și cîntau frumos.

Și căminele din Grozăvești erau luminate ca ziua. Noi le strigam să coboare, cînd am auzit lîngă mine o voce: „De ce să coboare, tovarășă Șincai?”. În dreapta mea apăruse Marin Rădoi, secretarul municipiului de partid, pe care îl știam de la Uniunea Scriitorilor.

Cînd l-am văzut pe Marin Rădoi lîngă mine, mi-am zis că va fi un factor moderator. El ajutase mai mulți scriitori să-și obțină care și, în general, era unul din oamenii de treabă din nomenclatura Capitalei. M-a invitat în holul unui cămin studentesc să stăm de vorbă. Am zis că merg, cu condiția ca ceilalți să fie lăsați să plece.

Ne-am așezat pe două scaune. Mi-a zis: „Am primit telefon la ora două noaptea de la Pacoste care mi-a zis că este una Ana Șincai care conduce o manifestație studențescă. I-am răspuns că nu se poate pentru că o cunosc. Apoi Pacoste a închis și nici măcar nu mi-a zis unde este demonstrația.” I-am povestit cum Pacoste m-a propulsat lider al colindului. Exact în clipa aceea în hol a apărut strigînd și Pacoste. Marin Rădoi a reușit să-l îndepărteze. Mi-a cerut după aceea ca dimineața la opt să fiu la municipiu. Discuția noastră era pe la 4 dimineața. Apoi m-a dus cu o Volgă pe mine și pe Andrei Kertesz pînă la Kogălniceanu. Am coborît și ne-am dus în

Cioran:

MĂRTURII ȘI
ANATEME —

Sint invitat să mă grăbesc pentru un colocviu în străinătate: după toate aparențele ar fi nevoie de sovărite mele. Scepticul de serviciu al unei lumi muribunde.

Discern fără a da greș o surpare la toți cei ce se interesează de aceleași lucruri ca și mine...

Am parcurs o lucrare despre bătrânețe numai fiindcă fotografia autorului m-a incitat. Amestecul de ricus și implorare, expresia de uimire și rinjet, — ce reclamă, ce garanție!

Cel ce-și supraviețuiește, își ratează... biografia. La urma urmelor, nu pot fi considerate ca desăvârșite decât destinele zdrobite.

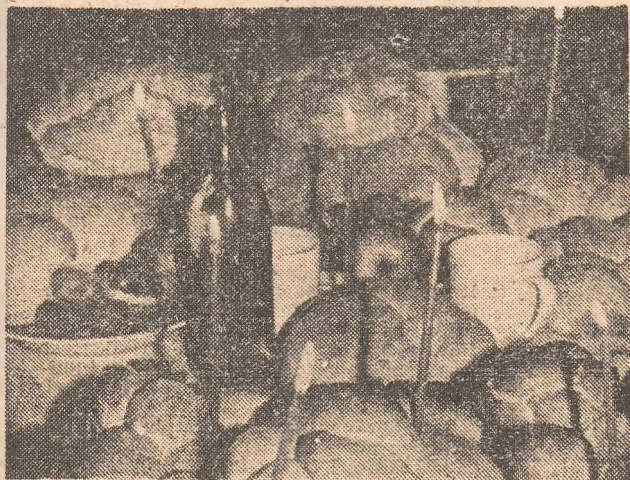
N-ar trebui să ne deranjăm prietenii decât pentru propria inmormintare. Și-așa e prea mult!

Un cuvânt disecat, nu mai înseamnă nimic, nu mai este nimic. Ca un trup care, după autopsie, este mai puțin decât un cadavru.

În românește de EUGENIA VASILE ■

Trist și singur,
Muzeul Bacovia

Fără firmă, ca oricare clădire anonimă de pe Soseaua Giurgiului, aflat în vecinătatea Cimitirului Bellu și începând să semene cu el, Muzeul Bacovia are în clipele acestui colaps cultural general destinul poetului Bacovia și aerul oricărui poem al său. Clădirea necesită reparații de întreținere, lucrările au început din vară dar nu mai continuă, fiul poetului intervine la Ministerul Culturii și încearcă să sensibilizeze diverși factori de resort dar lucrurile stau pe loc, sau merg într-un ritm care va putea fi perceput abia din milenul următor, asemeni lucrărilor de restaurare la Muzeul Național de Artă și la altele alte muzee ale țării unde sint conservate și puse în circulație nimic altceva decât marile valori ale acestui popor. Și totuși, trebuie făcut ceva. Bacovia e un clasic al literaturii române, nu-i așa? Fiul poetului trăiește și lansează semnale continue de ajutor. Chiar nimeni să nu le recepteze? „Sint singur și mă duc un gând / Spre locurile lacustre”. Mai știți cumva cine a scris aceste versuri celebre? (L.Z.).

Luminile lui decembrie
Fotografie de GIG MOTOIANU ■

ReVENIM

În legătură cu o afirmație cuprinsă în articolul „Mafia roșie a cinematografiei”, apărut în nr. 50 al revistei „FLACĂRA”, dl. Willy Auerbach, director-adjunct al Studioului de creație cinematografică „Solaris”, precizează că dl. Sergiu Nicolaescu nu este directorul acestei firme.

Nu le puteți citi decât
în „Cuvîntul de ambe sexe”

● A apărut nr. 9 al revistei „Cuvîntul de ambe sexe”, ediție specială de sărbători! ● Între două urări și un pahar de vin, o lectură palpitantă ● Cum își petreceau deținutul Crăciunul în Gulagul românesc ● Textul integral al celebrei colinde „O, ce veste minunată!” de Radu Gyr, cîntată la Aiud, Gherla, Sighet, Căvnic și Pitești ● „Cu plugosul prin trei diclaturi — interviu cu regizorul mascaradelor de Anul Nou din fața Comitetului Central, actorul Ion Arcudeanu ● Cele mai prețioase „perle” ale limbajului de lemn, de la Hrușciiov la Ceaușescu, în „Comici vestiți ai comunismului” ● Ars Amatoria îl scoate pe Nikolski, călăul de la Pitești ● „Oda lui Vadim”, scrisă de un grup de moarte ● Un sondaj fără prejudecăți în „Chestiunea sexuală la români”. În fiecare casă, pe fiecare masă, un „Cuvînt de ambe sexe”!

Literatură

PETRU DUMITRIU

NU ESTE DOAR O LEGENDĂ

Un mare scriitor — din cei care se nasc o dată la o sută de ani — a părăsit definitiv România în 1959: Petru Dumitriu. Era autorul unui roman vast (aproape 2000 de pagini) și minunat scris despre viața unei familii aristocratice din România pe parcursul a mai mult de un secol (Cronică de familie), dar și al unui roman apologetic, revoltător de nedrept despre „reducerea comunistă” practică la „canal” (Drum fără pulbere). În legătură cu acest scriitor de o spectaculoasă precocitate (avea o operă înainte de a implini vîrsta de treizeci de ani, ceea ce un prozator, spre deosebire de un poet, nu-și poate îngădui nici măcar să spere) circulau tot felul de zvonuri. Se spunea, printre altele, că Henriette-Yvonne Stahl, bună cunoscutoare a genealogiei unor familii vechi din România, îl ajutase să scrie Cronică de familie, fermecată de tinerețea și frumusețea lui.

Apoi, după expatriere, Petru Dumitriu a încetat să mai existe din punctul de vedere al oficialității. Tot zvonurile erau acelea care îl țineau pe cititori la curent cu evoluția scriitorului în Occident. Multă lume „știa” că el a ajuns milionar, însă într-un mod nedemn (scriind romane... pornografice). Realitatea era însă cu totul alta. Petru Dumitriu se număra printre foarte puțini scriitori români stabiliți în străinătate pe care editurile occidentale îl recunosteau ca scriitori. Editurile din Franța, de exemplu, i-au publicat următoarele cărți: Seuil: Les Boyards (1), Bijoux de famille (2), Les Plaisirs de la jeunesse, Rendez-vous au Jugement dernier, Incognito, L'Extrême-Occident, Les Initiés, Le sourire sard, L'Homme aux yeux gris (1), L'Homme aux yeux gris / 2, Retour à Milo / 3.

Le Beau Voyage), Au Dieu inconnu, La liberté; La Table Ronde: La Femme au miroir, La Moisson; Cerf: Comment ne pas l'aimer! Une lecture de l'Evangile selon saint Marc, Zéro, ou le point de départ, Walkie-talkie, marcher vers Dieu, parler à Dieu; O.E.I.L.: Je n'ai d'autre bonheur que toi, Essai de dévotion moderne; Centurion: Mon semblable, mon frère; l'Âge d'Homme / B. de Fallois: Les Amours difficiles.

Recent, la editura Dacia din Cluj a apărut un roman scris de Petru Dumitriu în urmă cu mai bine de trei decenii, roman despre care multă lume credea că s-a pierdut în împrejurările plecării precipitate a scriitorului din țară: Proprietatea și posesiunea. Aflăm însă acum că romanul a fost păstrat cu devotament de Geo Șerban, care nu l-a predat nici atunci cînd Securitatea l-a somat să-l pună la dispoziție toate hîrțile rămase de la Petru Dumitriu. Ni se face astfel un dar neașteptat. Multe sînt de spus despre această carte, dar nu mi-am propus s-o analizez. Totuși vreau să atrag atenția asupra faptului că în cuprinsul ei se află una dintre cele mai tulburătoare povești de dragoste din cîte s-au scris vreodată în limba română. Dacă pe cineva mal... interesează azi așa ceva, nu are decât s-o citească.

Cît privește cărțile lui Petru Dumitriu apărute în ultimele trei decenii în străinătate, ar trebui făcute demersuri pentru ca și editurile românești să obțină dreptul să le publice. Cărțile respective pot fi considerate și ele un tezaur pierdut și, într-un fel, tot din cauza Uniunii Sovietice...

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

Film

Studioul Licăi Gheorghiu-Dej
vîndut de senatorul Sergiu Nicolaescu

Poate vă întrebați de ce Sergiu Nicolaescu cel mai prolific regizor înainte de revoluție, nu a mai făcut nici un film, nu a mai tras nici un cadru măcar după 22 decembrie '89? De ce încă și Drumul cîinilor, filmul pe care a început să-l facă în urmă cu 20 de ani, l-a „pasat” unui înecător? Poate din criză de creație, din complex față de libertatea de expresie, văzînd că un Daneliuc și ceilalți confrăți au dat-o în bară?! Dar Sergiu Nicolaescu, nu are nici un fel de complex, nici un fel de criză de creație! El e sănătos tun și la fel de mitoman ca înainte.

Mai mult, și-a pus toată experiența în slujba afacerilor, a cîștigului personal. Și a acționat, pe rînd, în felul următor: A luat conducerea cinematografilor, a CNC-ului, avîndu-l pe Dan Pita pe post de „blegoman”, după expresia unei secretare a luat conducerea unei Case de filme, dar și-a înființat și o Casă de filme proprie, a devenit senator FSN de Brașov, calitate în care n-a făcut nimic pentru brașoveni (cum își spuneau mai deunăzi subprefectul Iancu și directorul Băncii Naționale, dl. Gheorghe Sarlea), dimpotrivă, și-a făcut tot felul de înlesniri, printre care, și o rețea proprie de taxluri, pentru ca acum, în finalul mandatului său, să atingă apogeul: să cumpere studioul de la Buftea!

Degeaba sindicatul acestui studioul a făcut memoriiu peste memoriiu, simțind primejdia care venea de la domnul senator, „fost superman comunist! A fost în zadar, așa cum în zadar au fost și cele două greve ale rețelistilor care cereau independența cinematografilor și, implicit, „Jos Nicolaescu și Pita”, cum scria pe pancartele demonstranților, întrucît cu acest monștru bicfal în putere ei nu aveau nici o șansă. Și, deodată, nu au mai avut nici o șansă. În cinematografie, el s-a supercentralizat. În locul lui Dulea, au venit doi superduliști, Nicolaescu și Pita, cîrora guvernul, inocent la-a făcut toate jocurile.

Ultima ispravă a lui Nicolaescu este, declacapararea studioului de la Buftea, adică lovitura de grație dată cinematografilor naționale. Ceea ce a realizat

Lica Gheorghiu și amantul ei cineast din epoca Dej, a distrus cu o lovitură de maestru, în stilul demolărilor lui Ceaușescu, dl. senator FSN de Brașov. La o recentă ședință a CNC-ului s-a aprobat cu o majoritate de voturi societatea mixtă irlandezo-spaniolo-română EURO BUCAREST STUDIO FILM cu sediul la Dublin și studioul în Buftea. Au votat contra doar domnii Alexandru Martin, Constantin Pivniceru și Dinu Tănase, care n-au putut fi cumpărați cu promisiunea făcută celorlalți că li se vor facilita excursii la Dublin.

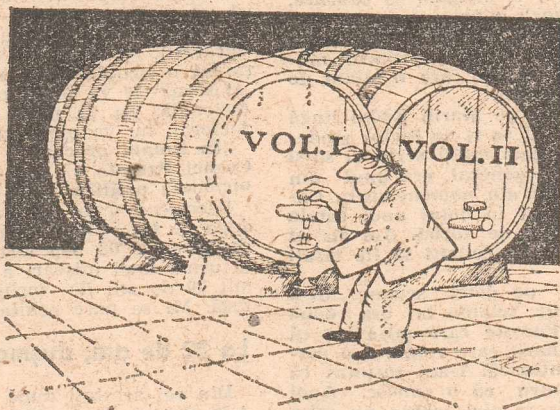
Dl. senator, care joacă tare, fiind în același timp și pe post de jucător și pe post de arbitru, a plecat pentru această afacere în numele partenerului străin, care nu a fost prezent la tranzacție. Studioul Licăi Gheorghiu a fost evaluat de o comisie a d-lui Nicolaescu la o sumă derizorie. Partenerul străin, adică dl. Nicolaescu, a cerut 51 la sută din acțiuni. Directorul Studioului de la Buftea, dl. Ion Marinescu, a acceptat tranzacția rusinoasă, nu se știe în ce condiții, întrucît discuția cu partenerul străin a avut loc numai în prezența dlui senator! La CNC, cum spunem, reprezentantul partenerului străin a fost dl. Nicolaescu. Ca în Parlament, el emitea amendamente în genul: „Asta vrea partenerul străin, asta nu vrea!” Partenerul străin e, deci, un paravan pentru dl. senator, care în realitate este beneficiarul number one al afacerii.

Această tranzacție poate îngrona definitiv cinematografia într-o țară cu o singură firmă și cu o particulă și stă la mîna guvernului prin intermediul partenerului bicfal! Oricine va dori să filmeze acum în studioul de la Buftea va trebui să plătească în dolari. La acest studio nu va mai avea prioritate filmul românesc. Cred că sint mîndri de isprava lor d-nii Nicolaescu, Pita, Blaier, Varni et co. Dacă tot nu fac filme, măcar să facă dolari!

GRID MODORCEA ■

Muzică

Whisky elixir... made in Romania

Desen de AUREL ST. ALEXANDRESCU ■

Printre atîtea titluri și spectacole vechi la Opera Română (de cînd n-am mai avut o premieră, în afara celui efemer Oedip de Festival?), iată o adiere a tinereții — Elixirul dragostei de Donizetti. A trebuit să ne întorcem cu mai mult de 150 de ani în urmă ca să redescoperim prospețimea unui spectacol de operă. Condițiile? Un debut regizoral — Ștefan Neagrău și un altul dirijoral — Camil Marinescu, adică o dublă

ipostază de agresare a rutinei care face fala teatrului. Nu e rău, chiar dacă cei doi au obținut doar parțial împlinirea celor dorite de el. Tot spre tinerețe privește și majoritatea distribuției — Ionel Voineag spre un Nemorino mai lesne de abordat acum un deceniu, Nicolae Urziceanu spre un Dulcamara care reprezintă primul mare rol comic al unei îndelungi cariere seriale, Dorin Mara spre un Belcore pentru care este încă prea... tînăr. Cred că Elixirul dragostei este, din acest punct de vedere, victoria Siminei Ivan în Adina, o realizare exemplară în dimensiunea profesionalismului, a muzicalității și temperamentului.

Spațiul scenic al acestui spectacol cîntat, ca la casele mari, în limba „originală”, are virtuți ce avantajează costumele Adrian Urmuzescu dar nu și decoriile anonim-orientale ale Vioricăi Petrovici, într-o inexplicabilă împărțea la responsabilităților plasticii teatrale. O idee regională oferă premierii un anume element de surpriză, nu lipsit de umor: elixirul miraculos poate fi, la propunerea lui Ștefan Neagrău, o sticlă cu whisky! Băutura aceasta, din ce în ce mai populară și la noi (tinzînd să înlocuiască alte produse neașe), ar putea înclina în ea și secretul reușitei în dragoste? Probabil, însă într-o asemenea ipostază, ne-am fi așteptat ca Opera Română să se bucure de sponsorizarea uneia dintre firmele care cheltuiește atît de mult pentru reclamele radio și televizate, plătiind bani grei ca să-și vîndă marfa. Și Opera Română ar avea nevoie de cit mai mari porții dintr-un asemenea „elixir”, pentru a-și recuceri dragostea publicului.

GRIGORE CONSTANTINESCU ■

concursul nostru cu mari premii:

AFLAȚI CINE-ȚI CRIMINALUL?

TERORISTUL DE REZERVĂ

A cui o fi camera a cărei fereastră am zărit-o din piscină?

Mor de nerăbdare s-ajung mai repede la hotel ca să-i aflu proprietarul.

Dar abia pătrund în hol fiindcă trebuie să pun brusc o frână care îl face pe Hara să se izbească de mine.

— Vezi că-mi spargi cutia ucrainiană, zice el cătrănit.

În hol e o forfotă suspectă. Un bărbat cu un nas în care poți să te tai e centrul agitației. Cu un calm care contrastează cu tot ce este în jur dă explicații în engleză unui polițist.

— Ce zice? n-are răbdare Hara cel curios.

— Nimic important, zic eu flegmatic. I-a dispărut pușca pe care a cumpărat-o azi dimineață.

— Arma crimei, se minunează Hara.

— Mai mult ca sigur, istetule, îl felicite eu. O pușcă de vânătoare cu lunetă. Capabilă să facă zob feasta oricui.

Dibuiem repede camera de unde s-a tras. Dar înțelegem la fel de iute că de fapt e o debara unde femeile de serviciu își țin aspiratoarele, gălețile, cirpele de șters praf. Tot aici se dezbracă și se costumează în halatele lor albastre atunci cînd fac curățenie.

— Aș vrea să asist la scenă atunci cînd se îmbracă Serena, zice visător Hara.

Serena e un model de perfecțiune feminină care n-a reușit să salte pe scara socială. Știu urite care-au ajuns stele de cinema, da' fata asta n-a avut noroc și dacă prinde un recepționar căruia să-i cadă cu tronc poate să spună mersi. Așa sînt făcute unele: n-au baftă și pace.

— Lasă aiureliile, îi răspund eu acru. Du-te mai bine și cheamă-l pe Antonio cu o cheie de la stanza numero 1010.

— Nu vezi că-i închisă ușa?

— Da' cheie cum se zice?

Îl las să se descurce singur. Vine-napoi peste cîteva minute.

— Doar femeia de serviciu pe etaj are cheia. Cheia de la panou a dispărut.

O clipă mă întreb dacă a-nțeles bine ce i-a spus Antonio.

— Ești sigur?

— Assolutamente. Am vorbit în franceză. Pînă mîine dimineață nu putem face nimic.

Își ia curaj și-mi zice mîeros:

— Nu mergem și noi la masă?

— Bine că măcar dimineața nu ne dau spaghetti sau pizza!

Reflecția aparține bineînțeles lui signor Hara. S-a bărbierit în grabă și s-a tăiat ușor pe obrazul drept. Altfel, arată odihnit și pare să fi uitat complet de ceea ce s-a petrecut ieri. A băut două cești de cafea, a mîncat vreo zece sandvișuri cu salam și cu unt iar acum se întinde satisfăcut privind la tavanul salonului în care nu răzbate nici un pic din căldura toridă de afară.

E timpul să-l smulg din visare.

— Haidem sus!

E complet siderat.

— Unde sus?

— La etaj?

— Ai uitat de crimă?

Își dă cu mina peste frunte cu o asemenea violență încît cei cîteva clienți ai hotelului care iau micul dejun își întrerup procesul de masticție și se uită cu uimire spre noi.

— Așa e! Repede! Haidem sus!

O luăm totuși din loc agale. La etaj, pe palier nu e nimeni. Încerc clanta de la debara de unde presupun că s-a tras cu o zi înainte. Ușa se deschide.

Hara nu se poate abține.

— Victorie!

Dau ușa în lături. Peisajul care ni se oferă privirii e cel așteptat: o încăpere în care zac de-a valma așternuturi murdare, un aspirator — un altul se aude zumzâind cu hărnicie într-o altă încăpere —, două găleți, cirpe puse la uscat.

Hara e dezamăgit.

— Ce căutăm aici?

La urma urmei, are dreptate. Ce mare lucru am găsit? M-apropii totuși de fereastră. Dacă bănuiala mea e bună, de aici s-a tras în Lucian. Ocolesc un maldăr de pături și privesc prin geamul curat. Văd mai întîi cițiva copaci, apoi începutul scărilor care duc la piscină. Apa însă nu se zărește.

Sînt profund dezamăgit. În astfel de condiții nu s-ar fi putut trage de aici. Doar dacă...

— Ei? întrebă curios Hara.

Îl las să se frămînte. Arunc o privire jur-împrejur. Imediat descopăr ceea ce caut: un scaun cu spe-teaza ruptă, adus probabil aici pentru a fi trimis la timplă să-l repare. Îl înșfac și-l proptesc lingă pervaz. Apoi mă urc pe el.

— Hei! Dacă ai de gînd să te-arunci de la etaj, fă-o fără mine de față.

Vorbele lui Hara mă lasă rece. Zăresc în sfîrșit suprafața apei pe care joacă razele soarelui. Presupunerea mea se adevărește. De aici a fost împușcat Lucian.

De la înălțimea la care mă aflu îl zăresc și pe Gelu Gălea care trece vădit preocupat. Aruncă o privire în sus și mă retrag pentru o clipă fără să-mi dau seama că nu mă poate zări. De-abia dispar și își face intrarea în scenă Costică Albuș. Pășește cu fereală, ca și cum ar vrea să nu-l observe nimeni.

Ocolesc o dată piscina, după care se face și el nevăzut. Mai trec cîteva clipe, însă nu mă îndur să mă desprind din contemplarea priveliștii. Așteptarea mi-e răsplătită. Iată-l și pe Michelé. Se duce la piscină și pune în funcțiune un aspirator care curăță

A fost prins făptașul?
Fotografie de PAUL AGARICI ■

fundul bazinei. De el se apropie, la un moment dat, Antonio. Discută amîndoi cu însuflețire cîteva momente, apoi Michele scoate din buzunar o cheie. Arată spre una din mesele cu umbrelé. Antonio viră cheia în buzunar, mai schimbă cu Antonio cîteva vorbe apoi pleacă. Imediat se arată Mihai Doru, Tavi Petcu, Tudor. La fel de îngrijorați ca și ieri.

Stau puțin de vorbă cu Antonio apoi îl las în treaba lui.

Dar multă animație mai e în preajma piscinei, frăților.

După ce mai privesc cîteva clipe și calculez traiectorii posibile, mă dau jos de pe scaun. În sinea mea am un moment de admirație pentru ucigaș: dintr-o astfel de poziție incomodă să-ți nimeresti ținta e o adevărată performanță care poate figura și în cartea recordurilor.

Recapituliez în minte cu o mare repeziune cum s-au desfășurat lucrurile. Asasinul s-a urcat pe scaun, a deschis fereastra de sus, a sprijinit arma și a tras cînd Lucian a ajuns la mijlocul bazinei. Fiindcă numai o jumătate din piscină se poate vedea de aici.

Am uitat de Hara și cînd îmi aduc aminte de el vreau să-i comunic impresiile. Mă întorc și îmi înghit vorbele. Hara stă în mijlocul încăperii cu ochii holbați.

— Ți-e rău? Îl întreb eu cu milă. Prea multe spaghetti, fiule! Las-o mai moale și cu damele!

Dar lui Hara nu-i arde de glumă. Reușește să-mi arate cu degetul un vraf de boarfe dintr-un ungher.

— Ți-e frică de soareci? îi zic eu indiferent și dau să ies din cameră. Miroase a încins și a praf.

Dar Hara e neîndurător. Mă-nșfacă de braț.

— Uite-acolo!

E un colț aflat oarecum în umbră și de-abia la a doua privire zăresc de sub cearșafuri virful unui

Talon de participare NR. 3

NUME _____

PRENUME _____

STR. _____

NR. _____ BL. _____ SC. _____ AP. _____

SECT./JUD. _____

cod _____ localitate _____

TEL. _____

RASPUNS:

pantof de damă. Mai întîi vreau s-o dau pe glumă dar instinctul îmi indică o primejdie așa că mă abțin. M-apropii de grămada de rufe și încep să le dau deoparte. Inima îmi bate ca și cum ar vrea să iasă din piept.

Spaima lui Hara e pe deplin întemeiată.

De sub maldărul de rufe apare corpul superb și fără viață al Serenei.

Cu părul în dezordine, cu bluza și fusta sfîșiate. Îi ating mina.

N-a murit de mult timp. Iar în jurul gîtului are un fir subțire din nailon.

— Ce mai stai? îi zic eu sever lui Hara rămas în continuare în mijlocul camerei. Haidem s-anunțăm vestea cea mare.

Ajungem la recepție tocmai cînd Antonio pune cu grijă în panou cheia. Cheia de la camera opt.

— A găsit-o Michele chiar acum pe una din mesele de la piscină, mă lămurește el în italiană, văzîndu-mi privirea întrebătoare.

Eu însă nu-i mai ascult sporovăiala.

În mintea mea s-a făcut lumină.

În mintea lui Andrei Mladin s-a făcut lumină fiindcă a aflat criminalul. Dar dumneavoastră, stimați cititori,

ați reușit să-l descoperiți?

Dacă da, trimiteți, vă rugăm, răspunsul dvs. pînă la data de 3 ianuarie (data poștei), motivîndu-vă, totodată opțiunea. Vă reamintim adresa noastră: Redacția „Publicațiilor Flacăra”, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1,

cod 71341, București.

GEORGE ARION ■

Cînd toată lumea se întreba, cu stupeoare și curiozitate, ce se întîmplă în România, încă de pe 24 decembrie Ion Iliescu ocupase deja scaunul Puterii, cald, aburit încă de pe urma

adîncă a ultimului despot. Deja dăduse din acea zi de pomină un interviu care va apărea în LE MONDE, pe prima pagină, sub titlul: „O convorbire cu noul om al puterii: Dl. Iliescu:

„Trebuie refăcut totul, de la A la Z”. Dovadă despre intențiile sale din acea vreme și dovadă că, surprinzător, poate, străinii știau mai multe atunci,

la acea dată, despre noi, decît știam noi înșine. Interviul fusese luat în acea „duminică de foc”, în jurul orei 13, la prînz, undeva pe unul din platourile de filmare ale televiziunii. Iliescu era însoțit de trei „apro-piați colaboratori” și de garda de corp. Și, fapt nu lipsit de importanță, de pe atunci „zim-bea călduros”! Mai ales repor-terilor francezi care așteptase-ră destul în „anticameră”.

Georges Marion, ziaristul de la LE MONDE, l-a întrebât care va fi noul prim-ministru. Cineva dintre „apro-piații colabora-tori” a răspuns, referîndu-se la Iliescu: „El va fi președinte”.

Dialogul a decurs, mai departe, în felul următor:

— G.M.: Care este situația exactă în București și în provincie?

— I.I.: Noi am avut multe dificultăți deoarece revoluția

noastră (a cui?, n.n.) este emanația unei mișcări spontane și fără experiență. Rezistența vechiului aparat (pe care a continuat și după ianuarie '90 să-l protejeze, n.n.) este atroce. Agenții săi erau destinați represiiunii și în situații de acest tip. Ei au fost bine instruiți, bine echipați. Toate acestea au fost bine pregătite din par-tea lor. Ei vor (atunci, dumnea-lui, I. Iliescu știa mai bine ce voia teroriștii, n.n.) să creeze o situație de instabilitate prin

teroare, lansînd atacuri contra uzinelor, spitalelor, televiziunii și radioului. Dar, puțin cîte puțin, situația se normalizează. Mai avem încă mici probleme la București, Timișoara, Arad și Sibiu.

G.M.: Cîți sînt ei, care luptă împotriva dumneavoastră?

— I.I.: E dificil de evaluat numărul lor. Ei acționează prin mici comandouri individuale, dar ascultă de un plan general, însuflețit de o furie distructivă.

biroului politic au fost arestați. Se află, printre ei, Postelnicu, fostul ministru de Interne. Din-că, Manea Mănescu și alți cîți-va. Toți vor fi judecați cînd circumstanțele o vor permite.

G.M.: Se poate face un bilanț al victimelor din aceste ultime zile?

— I.I.: Este dificil de a face un asemenea bilanț astăzi. Au fost mulți morți și multe distrugerii.

G.M.: Se vorbește de două mii de morți la Timișoara.

G.M.: Se spune că mercenari străini combat în rîndurile lor.

— I.I.: Nu e definitiv stabilit. Prefer să nu mă lungesc asupra acestor chestiuni (cît de mult vă înțelegem, domnule președinte, n.n.).

G.M.: Ce s-a întîmplat cu Ceausescu și apropiații săi?

— I.I.: Nu vreau să vă răspund. Să știți numai că Ceausescu este sub pază bună.

G.M.: Și conducătorii parti-dului comunist?

— I.I.: Aproape toți membrii

I.I.: Sînt mai mulți.

G.M.: Sînteți în contact cu guvernele străine?

— I.I.: Am primit enorm de multe mesaje de simpatie venite din întreaga lume. Dar noi avem contacte particulare cu ambasadele Franței, Ungariei și U.R.S.S.-ului. Aceste trei țări ne-au asigurat de ajutorul lor.

G.M.: Un ajutor militar?

— I.I.: Nu, un ajutor umanitar și economic. Noi n-am cerut ajutor militar în U.R.S.S. (su-bliniat în textul original, n.n.).

Sîntem în contact permanent cu ministerul de afaceri externe sovietic (oare de ce?, I. n.n.) și el ca și noi consideră că sprijinul militar nu este necesar. Noi sîntem în acord total de vederi cu sovieticii în privința acestei chestiuni (primul consens, n.n.).

G.M.: Cînd veți constitui un guvern?

— I.I.: În cîteva ore... sau în cîteva zile. Frontul Salvării Naționale va discuta acum aceea-sa. Totul trebuie refăcut de la

A la Z. Ne va trebui un pic de timp.

G.M.: Care sînt primele dumneavoastră urgențe?

— I.I.: Mai întîi să lichidăm grupurile teroriste care sînt încă în acțiune. Apoi va trebui să facem față problemelor economice. Puteți constata, totuși, că aparatul economic funcționează încă (atunci funcționa, acum de ce nu mai funcționează?, n.n.). Este apă, electricitate, poșta ca și telefonul funcționează.”

Amnezia prezidențială nu este o boală chiar fără istoric; ea începe imediat după sfîrșitul a-celor zile fierbînti de decem-brie, continuă după 15 iunie 1990 și după 28 septembrie a.c.

Ce a mai uitat, printre altele, domnul președinte? Că, în zilele Revoluției, s-a discutat, totuși, de un ajutor (nu numai umanitar și economic) din par-tea Uniunii Sovietice. Că a recunoaște că aparatul economic — așa cum era el — mai funcționa și în decembrie 1989, chiar în ciuda inerentelor sale gri-pări, nu înseamnă a arunca si-rul catastrofelor esecuri eco-nomice postrevoluționare în spatele „grelei mosteniri”.

Mal degrabă, cea mai grea mosteni-re este chiar această amnezie de care suferă instituția prezidențială. Și nu numai ea...

MIHAIL GALĂȚANU ■

Ce știa domnul Iliescu atunci și nu-și mai amintește acum?

teroare, lansînd atacuri contra uzinelor, spitalelor, televiziunii și radioului. Dar, puțin cîte puțin, situația se normalizează. Mai avem încă mici probleme la București, Timișoara, Arad și Sibiu.

G.M.: Cîți sînt ei, care luptă împotriva dumneavoastră?

— I.I.: E dificil de evaluat numărul lor. Ei acționează prin mici comandouri individuale, dar ascultă de un plan general, însuflețit de o furie distructivă.

biroului politic au fost arestați. Se află, printre ei, Postelnicu, fostul ministru de Interne. Din-că, Manea Mănescu și alți cîți-va. Toți vor fi judecați cînd circumstanțele o vor permite.

G.M.: Se poate face un bilanț al victimelor din aceste ultime zile?

— I.I.: Este dificil de a face un asemenea bilanț astăzi. Au fost mulți morți și multe distrugerii.

G.M.: Se vorbește de două mii de morți la Timișoara.

Sîntem în contact permanent cu ministerul de afaceri externe sovietic (oare de ce?, I. n.n.) și el ca și noi consideră că sprijinul militar nu este necesar. Noi sîntem în acord total de vederi cu sovieticii în privința acestei chestiuni (primul consens, n.n.).

G.M.: Cînd veți constitui un guvern?

— I.I.: În cîteva ore... sau în cîteva zile. Frontul Salvării Naționale va discuta acum aceea-sa. Totul trebuie refăcut de la

ANUNȚ

Consiliul de administrație al societății PUBLICAȚIILE FLĂCĂRA S.A. înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului al Municipiului București, sub nr. 140/5888/04.07.1991, cu un capital social subscris și vărsat de 1.250.000 lei, convoacă adunarea generală a acționarilor, în ziua de 7 ianuarie 1992, ora 13, la sediul său din București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, având următoarea ordine de zi:

1. aprobarea majorării capitalului social, de la 1.250.000 lei la 2.500.000 lei;
2. aprobarea proiectului de activitate și a bugetului de venituri și cheltuieli pentru trim. I, 1992;
3. aprobarea structurii organizatorice a numărului de posuri și a limitelor de salarizare a personalului societății;

4. aprobarea extinderii competenței consiliului de administrație în domeniul volumului investițiilor;
5. reducerea numărului membrilor consiliului de administrație, de la 7 membri la 5 membri și re alegerea acestuia;
6. re alegerea unui nou membru suplicant al comisiei de cenzori;
7. aprobarea atribuțiilor directorului general.

În cazul că, la data de mai sus, adunarea generală nu va putea fi legal constituită, aceasta va avea loc în ziua de 10 ianuarie 1992, ora 13.

Președintele Consiliului de Administrație George Arion.

Membrii al Consiliului de Administrație, George Goia.

POȘTA REDACȚIEI

PETRU PANTEA — com. Seles, jud. Arad; **GA-VRIIL BOROIANU**, com. Poiana Teiului, jud. Neamț: Puțină lume poate să-și aducă titlul de fidelitate. Dumnezeu văstră il meritați cu prisosință și, drept răsplăta, ne vom strădui ca Almanahul „Flacăra” să intre în posesia dvs.

ADRIAN ȘTEFAN — Pitești, str. Independenței nr. 12, bl. C 2 sc. C, et. 4, ap. 24, jud. Argeș; **ALEXANDRINA POP** — Baia Mare, b-dul Traian, nr. 14, sc. C, ap. 225, jud. Maramureș: Adresa dnei Dragnea Maria am publicat-o în nr. trecut al revistei noastre. Cu aceeași ocazie, am precizat că nu ne asumăm nici o responsabilitate în legătură cu tratamentul despre care a relatat dna Dragnea. Dacă, totuși, doriți s-o contactați, telefonați la următoarele numere: 915/50 760; 50 091.

G.A. MUNTEANU — Brăila, Calea Călărași, bl. A 1, sc. 1, et. 2, ap. 6: Urările și aprecierile dvs. pentru care vă mulțumim, „au picat” ca un colind. Nu

CURIER JURIDIC

Sanționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice (III)

Conform Legii nr. 61/1991, constituie contravenție și săvârșirea oricăreia din următoarele fapte, dacă nu sint comise în astfel de condiții încit, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni:

u) împiedicarea sub orice formă a organului de urmărire penală sau de menținere a ordinii publice de a-și îndeplini obligațiile de serviciu privind legitimarea sau conducerea unei persoane la sediul poliției ori a altui organ de stat de a lua măsurile necesare pentru menținerea ori restabilirea ordinii publice;

v) îndemnul sub orice formă al minorilor la săvârșirea de contravenții;

w) neluarea de către părinți sau de către persoanele cărora li s-a încredințat spre creștere și educare un minor în vîrstă de pînă la 16 ani sau care au sub îngrijire un alienat ori debil mintal a măsurilor necesare pentru a-l împiedica de la fapte de vagabondaj, cerșetorie sau prostituție;

x) lăsarea fără supraveghere a unui bolnav mintal periculos, de către persoanele care au îndatorirea de a-l îngriji sau păzi, precum și neanunțarea organelor sanitare sau ale poliției în caz de scăpare de sub pază sau supraveghere.

Contravențiile enunțate se sancționează cu amendă de la 3.000 la 30.000 lei sau cu închisoare contravențională de la 15 la 6 luni, după caz. (Sanctiunea in-

am înțeles prea bine ce doriți să faceți cu dicționarele pe care le aveți. Poate reveniți cu o scrisoare. **SEMPER PURUS** — Odobesti. Căminul-atelier, jud. Vrancea: Ne-ar fi făcut mare plăcere să vă cunoaștem adevărata identitate. Toate materialele pe care ni le-ați trimis au fost deosebit de interesante, dovedind însăși publicarea lor. Ne-ar interesa să ne relațiți și fapte concrete, cunoscute de dvs., care ne-a fi făcute publice.

MACAVEI MATEUȚĂ — sat Ponoarele, nr. 32, jud. Bihor: Ne trimiteți spre rezolvare mai multe probleme. Unora dintre ele le putem da un răspuns imediat: 1) Pentru a vi se face dreptate trebuie să vă adresați Ministerului Justiției — Direcția Instantelor Militare care deține evidența foștilor condamnați politici. Adresa este: Bd. Kogălniceanu nr. 33; 2) Veți avea ocazia, anul viitor, să vă exprimați opțiunea pentru candidatul preferat, la postul de președinte al țării; 3) Ne-am adresat Ministerului Agriculturii pentru celelalte probleme. Cînd vom primi un răspuns vi-l vom comunica.

ELENA GRECESCU ■

chisorii contravenționale poate fi aplicată minorilor numai dacă au împlinit vîrstă de 16 ani; în acest caz, limitele sancțiunii stabilite potrivit legii se reduc la jumătate. În cazul minorilor care nu au împlinit vîrstă de 16 ani se aplică prevederile Legii privind regimul ocrotirii unor categorii de minori).

Dacă o persoană a săvîrșit mai multe contravenții, constatate prin același proces-verbal, în cazul în care pentru toate faptele sau numai pentru unele din ele s-a stabilit sancțiunea închisorii contravenționale, se va aplica o singură sancțiune, care nu va putea depăși 6 luni, iar dacă contravenientul este un minor care a împlinit 16 ani, sancțiunea aplicată nu va depăși 3 luni.

Sînt supuse confiscării lucrurile care au servit la săvîrșirea unor contravenții (menționate la literale b), c) și d), dacă sînt ale contravenientului, precum și lucrurile dobîndite prin săvîrșirea contravențiilor, dacă nu sint restituite persoanei vătămate.

Contravențiile se constată de primar sau de ofițerii ori subofițerii de poliție. În orașe, municipii și în sectoarele municipiului București, contravențiile se constată și de către împuterniciții ai prefectului sau ai primarului, după caz, anume desemnați prin decizie.

În cazul contravențiilor pentru care legea prevede sancțiunea amenzii, agentul constator, o dată cu constatarea, aplică și sancțiunea. Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor prin care s-a aplicat sancțiunea amenzii se poate face plîngere în termen de 15 zile de la comunicarea acestuia. Plîngerea împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției se soluționează de judecătorie.

CORNELIU OLTEANU ■

Și piinea s-a lăsat la vatră...

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

Un basarabean cere trei milioane de dolari din averile diavolului

Cererea formulată de cetățeanul Alexandru Usatiuc din Republica Moldova stă, în prima clipă, sub semnul senzaționalului. Parcurgînd, însă, argumentele sale, ea devine de un realism neiertător, dezvăluind monstruoasele capcane pe care regimul comunist totalitar și o istorie folosită împotriva oamenilor și a ideii de patrie, le-a întins poporului român. În timp ce familia Ceaușescu stringea gramezi de aur în băncile Europei și averi fabuloase în colțuri îndepărtate ale lumii, un grup de frați ai noștri din Basarabia sint trădați și aruncați în lagăre doar pentru naivitatea de a crede că „marele patriot” și „naționalist” N.C. își va întinde mina și asupra lor. Alexandru Usatiuc are acum perfectă dreptate: din „averile diavolului” merită să fie recuperate pentru Republica Moldova și iminența unirii noastre măcar trei milioane de dolari, pentru actul de înaltă trădare de țară și neam săvîrșit de Nicolae Ceaușescu și uneltele sale. Supunem atenției Ministerului Justiției și Comisiei parlamentare care se ocupă de cercetarea conturilor lui N.C. acest caz a cărui soluționare își are — credem — importanța sa majoră în actualele circumstanțe politice și istorice.

STRICT SECRET

Consiliul Securității de Stat al Republicii Socialiste România
nr. 14/006418 din 30.06.1970

Președintelui Comitetului Securității de Stat al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.,
tovarășului Andropov I. V., or. Moscova

Stimate tovarășe Andropov,

Pe 12 iunie a.c., la Consiliul de Stat al R. S. România s-a prezentat cetățeanul sovietic USA-TIUC Alexandru, anul nașterii 1915, domiciliat în or. Chișinău, str. Lomonosov, nr. 24, posesorul pașaportului de turist nr. 482.230 și a cerut să fie primit de tovarășul Nicolae Ceaușescu, pe motiv că vrea să expună o problemă de mare importanță.

Cu această ocazie, sus-numitul a lăsat un plic, adresat Președintelui de Stat, în care s-a aflat, dactilografiat la mașina de scris, material de 6 pagini, vorbind de activitatea unor elemente din Republica S.S. Moldovenească contra Statului Sovietic.

USATIUC Alexandru n-a primit audiență. Socotind că această activitate prezintă interes pentru organele Securității Sovietice, vă trimitem plicul cu materialul depus de sus-numitul la Consiliul de Stat al R. S. România.

Cu salut tovarășesc
Președintele Consiliului Securității de Stat al Republicii Socialiste România
ION STĂNESCU

PRECIZARE

Textul delațiunii a fost primit la Moscova de M. Karpeikina, inspectorul Secretariatului KGB de pe lingă S.M. al U.R.S.S.

În urma acestei trădări, Usatiuc Alexandru a fost condamnat la 12 ani pușcărie-lagăr și exil, Soltoianu A. — la 11 ani pușcărie-lagăr și exil, Ghimpu G. — 6 ani, Graur V. — 4 ani de lagăr cu regim sever, o mulțime de români basarabeni și bucovineni au fost destituiți din servicii, îndeosebi din învățămînt, o mulțime de studenți și elevi au fost eliminați din școli, institute și universitate. Mulți alți tineri au fost puși sub urmărire de către securitate.

Scrisoarea unui naiv către Nicolae Ceaușescu

Plicul pe care Usatiuc Alexandru l-a lăsat pe adresa președintelui României Nicolae Ceaușescu, conținea, într-o sinteză de 6 pagini, toată tragedia românilor basarabeni și bucovineni în cei 30 de ani de stalinism, cîți trecuseră la acea dată. Cei patru români basarabeni arestați constituiau nucleul Frontului Național Patriotic

BASARABENII LA CURTEA DICTATORULUI

din Moldova sovietică, organizație abia creată și al cărei scop era tocmai apărarea intereselor naționale ale românilor din teritoriile ocupate în urma Pactului Ribbentrop — Molotov, lupta împotriva celor care au vrut să anihileze conștiința națională a românilor din Basarabia ocupată, prin foamete, arestări, deportări în Siberia, crime monstruoase.

În anii 1943—1944, o treime din populația Moldovei, aproximativ un milion de basarabeni și bucovineni s-au refugiat peste Prut, în România. Practic, din Basarabia și Bucovina, a plecat elita populației active, preoții și clerul, învățătorii și profesorii, medicii și asistența medicală, funcționarii și studenții, stratul principal de conștiință al neamului românesc din această parte a țării. Au rămas în urmă sate și orașe aproape pustii, distruse de incendii și foamete, din ordinul lui Stalin. A rămas poporul dezorientat, cu puțini știutori de carte.

A urmat mobilizarea generală a tineretului și trimiterea lui în prima linie pe fronturile din Polonia, Ungaria, Cehoslovacia, Germania, unde a căzut într-un singur an aproximativ 10 la sută din toată populația Moldovei, în timp ce Uniunea Sovietică — prin comparație — a pierdut același procent, dar într-o perioadă de 5 ani.

Suferințele basarabenilor au continuat cu foametea din 1946—1947 care a secerat sute de mii de oameni, bătrîni și copii, urmată de arestările și deportările din 1946, 1949, 1953. Nici azi, opinia publică nu știe cu exactitate numărul real al celor înghețați, infomețați, schingiuiți, executați de ocupantul sovietic.

Despre toate acestea, Usatiuc Alexandru a vorbit în scrisoarea pe care i-a adresat-o președintelui Nicolae

Ceaușescu, în speranța naivă că prin el România-mamă își va aminti, în sfîrșit, de chinuții săi fii din Basarabia și Bucovina.

În atenția Ministerului Justiției

„Subsemnatul Alexandru Usatiuc al lui Vasile Usatiuc-Bulgar Corbu, locuitor din Republica Moldova, cod. 277 028 Chișinău, str. Lomonosov 2 A, ap. 2, tel. 72 20 22, mă adresez dumneavoastră pentru deschiderea procesului de trădare a intereselor naționale din Basarabia și Bucovina, săvîrșită de odiosul clan ceaușist. Consider că deși clanul Nicolae Ceaușescu a dispărut, statul român poartă răspunderea directă pentru grava trădare de țară și neam a unor cetățeni ai săi, fiind obligat să-și asume responsabilitatea pentru faptele săvîrșite și să elucideze consecințele lor.

Ca urmare a celor arătate mai sus, vă rugăm să dispuneți următoarele:

1. Să fie intentat un proces prin care să fie trasi la răspundere toți cei ce au colaborat cu Nicolae Ceaușescu la această trădare și care în prezent, sint în viață. E vorba de Predescu, fostul consilier șef al Consiliului de Stat, care m-a primit în audiență, și de Ion Stănescu, fostul președinte al Consiliului Securității de Stat al R. S. România, care a semnat personal actul de trădare.

2. Să fie studiat în detaliu actul de trădare săvîrșit pentru a se descoperi cu exactitate persoanele implicate.

3. Deschiderea procesului este necesară pentru a releva și din punct de vedere istoric natura relațiilor dintre România, Basarabia și Bucovina în acei ani.

Totodată trebuie să relevăm că împreună cu noi, condamnații, au avut de suferit familiile noastre, șantajate, urmărite, cercetate, destituite din servicii, cit și toți cei care au avut contact cu Frontul Național Patriotic, sau cel puțin au fost suspectați de a avea legătură cu noi. Mulți dintre ei au fost mutați din loc în loc, fiind puși sub urmărire, în jurul lor s-a creat o situație insuportabilă, erau continuu supravegheați, cercetați, internați în spitale de psihiatrie, aduși într-o situație morală limită, cu pierderi materiale considerabile.”

Despăgubiri

Alexandru Usatiuc evaluează pierderile materiale ale tuturor celor afectați de trădarea săvîrșită de clanul ceaușist la suma de 3 milioane de dolari.

Suma aceasta ar urma să fie recuperată de membrii Frontului Național Patriotic din contul averilor colosale ale familiei Ceaușescu, din contul fostului partid comunist din România, cit și din averile tovarășilor Stănescu și Predescu.

O parte din această sumă va fi dată în folosul handicapaților, ca jertfe ale regimului comunist de pe teritoriul Republicii Moldova.

O altă parte va fi pusă la dispoziția învățămîntului public pentru ajutorarea sub formă de burse suplimentare a elevilor și studenților.

Acest obol material din partea României va fi bine venit pentru Republica Moldova, în contul viitorului și al prosperității Basarabiei și Bucovinei, — o primă contribuție care ar grăbi unirea tuturor teritoriilor românești ocupate.

„N-am dori să vă faceți părerea greșită — scrie Alexandru Usatiuc — că am intenția să mă smulg și noi cit putem din sărăcia României de azi. Am vrea să vedeti în gestul nostru de a cere despăgubire, un demers diplomatic pentru a ajuta Republica Moldova, acest ajutor fiind justificat — în cazul de față — printr-o hotărîre judecătorească.”

ION ZUBAȘCU ■

Tatăl spală crima fiului printr-un viol

Cazul studentului Ronald Gasparic din Brăila, ucis în bătaie de către fiul unui fost colonel de Miliție, a făcut vilă în presa noastră („Expres”, „Flacăra”, „Cuvintul”). Două elemente au polarizat atenția ziaristilor: sfârșitul prematur al unui tânăr ce promitea să devină o valoare și inerta organelor de Procuratură în anchetarea faptelor. Trecuseră două luni de la săvârșirea crimei și nici un martor nu fusese audiat pentru că domnul procuror Mihalcea, amic al familiei criminalului, și-a luat concediu chiar atunci, iar vinovatul, în acest răstimp, a fost internat la nebuni.

După ancheta publicată de revista „Flacăra”, Procuratura a intrat, în sfârșit, în acțiune, realizând audieri chiar și duminică. Relațiile ex-colonelului n-au prea mers snur, căci nemernicia-i odrasla n-a fost găsită bolnavă psihic. Așa a sunat verdictul expertizei spitalului-penitenciar Jilava. Mult trebuie să-și fi bătut capul specialiștii acestui spital ca să-i depisteze totuși precocului june Costandache, la patru luni de la internare, o boală la înălțimea momentului: sifilis. Pe deasupra, l-au mai găsit și cu TBC, pentru orice eventualitate: dacă nu merge cu una, merge cu cealaltă. Și uite că a mers din noiembrie, de când a ajuns dosarul în instanță, inculpatul nu a putut fi transportat din pricina „cumplitelor” sale boli, pe care nu e clar dacă le-a avut dinainte, sau le-a luat de la Jilava (deși acolo, în ultima vreme, e lume bună).

NICI TATĂL NU-I MAI
PREJOS

În timp ce băiatul „zace” la Jilava, procopșit cu boli lumestice, afară, viciul colonel

luptă și el cu bătrinele lui arme, după un plan bine pus la punct. A reușit, mai întâi, să întîrzie arestarea fiului, a mai cîștigat vreo două luni cu expertiza neuro-psihiatrică și încă vreo lună cu bine meritatului concediu al amicului său, procurorul. La ce mai lucrează acum bătrînul vulpoi? La martori. Cei mai importanți sînt martorii oculari, soții Bălan. Ei au văzut cum progenitura lui dezlăntuită lovea pe Ronald cu pumnii și cu picioarele și cum pe urmă i-a trosnit de cîteva ori capul pe asfalt. A aflat că, între timp, cei doi au ajuns șomeri. I-a căutat în repetate rânduri și le-a lăsat mesaj la vecini. Pînă cînd, exasperată, Adriana Bălan s-a dus la el acasă să-l întrebe ce vrea. Iar el i-a spus curat: „Să-și retragă declarația”. Mai mult, s-a oferit să o învețe cum să procedeze ca să nu intre sub rigorile legii. Bineînțeles, totul cu banii pe masă.

Dacă a văzut că nu merge, a schimbat tactica trecînd la mijloacele seducției. A văzut-o tinerică și a considerat că-i plac brutele bătrîne: s-a dat la ea ca un zmeu, rupîndu-i hainele și smucînd-o. Pe urmă a făcut pe umilul pervers-libidinos: i-a cerut, contra cîinci mii de lei, să-l lase să depună un nevinovat sărut într-un loc anume, intim. „Tîrgul” s-a spart odată cu vaza de cristal rubiniu pe care Adriana i-a expoliat-o în cap dar care n-a reușit să spargă decît zidul. În data de 25 noiembrie, la Procuratura Brăilei era depusă o plîngere împotriva domnului Costandache, vinovat de tentativă de viol, intimidare și mituire de martor, plîngere semnată de Adriana Bălan.

Ce-i mai rămîne de făcut acestui individ? Să aștepte un decret al preamiloștivilui Ion Iliescu.

VALERIA DORNEANU ■

PARIUL INTREPRINZATORULUI

„O CONSERVĂ PE ADRESA CONSERVATORILOR”

Posta Fabrică de Conserve, Carne și Frigorifer Suceava, astăzi S.C. „FACOS” S.A., se confruntă de mai mult timp cu o problemă care-i stînjenește serios activitatea: din necesarul de ambalaje metalice (cutii de conserve), abia 40 la sută i se pot asigura, în rest fiecare trebuie să-și pună la contribuție imaginația, pentru a da preparatelor și semipreparatelor o prezență comercială. Efectele, trebuie să spunem, au fost anihilate, dar cauzele persistă ceea ce înseamnă, nici mai mult, nici mai puțin, că soluțiile de provizorat se pot permanentiza. În dialog cu dl. director dr. ing. VIOREL SAHLEANU, am aflat următoarele: Tabla pentru ambalajele metalice este adusă din exterior, din Iugoslavia și Japonia, și, odată ajunsă la Tecuci și Buftea, este prelucrată în cutii de conserve. Pînă aici drumul este clar; de ce numai 40 la sută din necesar ajunge la Suceava este o taină pe care doar furnizorii ar putea-o dezlega. „În aceste condiții, îmi spune dl. director, am încercat să facem alte produse, care nu necesită ambalaj, de exemplu o formă mat nouă de parizer fără membrară, precum și sunca presată”. N-avem nici un temei să punem la îndoială buna credință a domnului di-

rector, dar ce facem cu cele peste 60 de sortimente de conserve de la „FACOS” S.A. la care se adaugă 20 de sortimente de semiconserve? Am putut să ne convingem că la S.C. „FACOS” S.A. Suceava se muncește bine și cu rezultate; partenerii străini pentru producția de conserve (Germania, Grecia, Anglia), precum și cei pentru achiziționarea semiconservelor (Suedia, Anglia, Canada) oferă, fără dubii, girul calității produselor ce placă de la Suceava. „Demararea relațiilor cu firmele din țările enumerate, continuă dl. director, s-a făcut prin PROEXPORT” București; ei ne-au adus carne din import și ne-au expediat-o. Aici, cum vă spuneam, am prelucrat-o și, la rîndul nostru, am ieșit cu conservele la export. Practic, n-am făcut export din carne provenită din țară. Unitatea are spațiu de congelare (4 mii tone de carne), precum și fabrică de prelucrare în conserve și semiconserve. La 30 septembrie, rentabilitatea era de 12,3 la sută, cu un profit ce depășea 32 de milioane lei. Dorim să menținem acest beneficiu, chiar să-l mărim și, desigur, dorim să avem și tot ce ne trebuie pentru acest lucru”. „Adică, mai multe cutii de conserve?” „Bineînțeles”. Oare cine ar trebui să audă dintre conservatori? (AL MIHAILĂ).

**hîrtie
XEROX**

RANK XEROX

COMPACT ȘI VERSATIL XEROX 5017 este o soluție compactă, eficientă și avansată tehnologic pentru problemele dumneavoastră de copiere. Operarea este simplă și însoțită de facilități automate vă economisesc timp. Inovațiile din proiectare, cum ar fi tăviile din hîrtie ce se încarcă frontal, vă economisesc spațiul din birou și vă asigură un acces mai simplu la copiator.

PE SCURT, CUMPĂRAREA UNUI ALT COPIATOR CONSTITUIE UN RISC INUTIL.

REPREZENTANTA PENTRU ROMANIA

Complex Hotelier București - Corp D
Telefon : 120053
Fax : 12 00 54

AREXIM S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer București, Bd. Republicii nr. 64
Telefon : 14 84 25 Fax : 14 98 34

ROMTEAM SOLUTIONS S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer București, str. G. Berthelot nr. 35
Telefon : 13 43 73 Fax : 15 33 36

ESTICO S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer Brașov, Piața Teatrului nr. 2
Telefon : 921-19563 921-19052
Fax : 921-50264

ALFASOFT S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer Zalău, str. Tudor Vladimirescu nr. 34
Telefon : 996-15881
Fax : 996-15881

GENERAL SERVICE S.A.

Rank Xerox Authorized Dealer Bacău, Pasajul Revoluției nr. 8, etj. 2
Telefon : 931-46642

FIBA IMPEX S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer Ploiești, str. Maramureș nr. 12
Telefon : 971-24717
Fax : 971-26868

TOP EDGE ENGINEERING S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer Craiova, str. Constantin Brâncuși nr. 5
Telefon : 941-76530
Telex : 41284

COMPIEST ANVICO S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer Tg. Mureș, Piața Teatrului nr. 12
Telefon : 954-16644
Fax : 966-18928

COMSER S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer Hunedoara, str. Revoluției nr. 5
Telefon : 957-12538
Fax : 957-11919

UNIVERSAL I.D. S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer Iași, Sos. Păcurari nr. 34, bl. 555
Telefon : 981-64769
Fax : 981-55043

FIBA (Nord) S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer Suceava, Bd. 1 Mai nr. 10

**Tandon
ROMANIA
S.R.L.**

**Distribuitoare autorizat pentru
România al firmelor**

**Tandon
COMPUTERS - SUA**

oferă imediat întreaga aparatură de birou, calculatoare, produse de înaltă calitate după standardele germane :

- TANDON COMPUTERS**
- MICROCALCULATOARE AT compatibile IBM-PC din grupa 80 286, 80 386, 80 486 ;
 - MONITORE alb-negru sau color VGA ;
 - IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace ;
 - IMPRIMANTE cu laser ;
 - REȚELE de tip NOVELL
- GARANȚIE 1 AN.**

se asigură instalare, service, service postgaranție, școlarizare. Termen de livrare maximum 30 de zile de la transferul în cont al contravaloarei comenzii

Societate mixtă româno-germană
ADRESA : Bd. Poligrafiei 3-5
sect. 1, hotel Turist, sala 4 și 5
telefon 17 09 00, 17 08 75
fax 17 10 39

**AEG
OLYMPIA
GERMANIA**

- AEG - OLYMPIA**
- MAȘINI DE SCRIS ;
 - IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace ;
 - aparate de FOTOCOPIAT ;
 - TELEFAXURI ;
 - MAȘINI DE CALCULAT cu bandă de hîrtie și display ;
 - aparate TELEFONICE ;
 - CONSUMABILE diverse.

Christine Valmy predă ştafeta eleganţei Danielei Gămulescu

Balul de cristal, Bucureşti, 14 decembrie, ora 20.30, Intercontinental. ● Balul a stîrnit pasiuni. Un parlamentar furibund a hotărât să organizeze o demonstraţie în faţa hotelului în semn de protest. A difuzat şi un soi de manifeste pentru a-şi găsi adepţii. Nu am aflat dacă pînă la urmă I.I. Brătianu (el e micuţul furibund) a organizat mitingul. Din nebagare de seamă el a făcut convocarea pe 13 în loc de 14. Am aflat că este rudă de gradul al 16-lea cu ramura politică a familiei Brătianu. ● La ora 20.30 un lung şir de maşini opreau şi lăseau invitaţii la intrarea Interului. De la uşa mergeai pe un culoar de brăduţi pînă la etajul întâi, Sala Rondă. ● Femeile aveau rochii lungi, decoltate. Bărbaţii erau în costume de culoare închisă, cu rapion sau cravată. La anul smochingul va fi obligatoriu. ● Preşedinta balului trebuia să fie Prinţesa Margareta. Un accident petrecut pe o autostradă din München a făcut ca Altelea Sa să piardă avionul. ● Sala era dominată de oameni de afaceri. Cînd îi vedeai ciţi sint, mai că nu-ţi venea să crezi că ne biblăm atît de tare cu economia de piaţă. ● A doua do-

minantă era presa. Cel mai puternic comandă era de la „Libertatea”, telecomanda de Lorin Vasilovici. O trupă de şoc a adus şi „Expresul”. ● Mesele

Ioana Brătianu e purtată cu vorba de Iolanda Stăniloiu

avea haine şi ochelari negri, şal alb. Regizorul Şerban Marinescu nu avea şal. Împreună cu actorii era şi soţia lui Marin Preda. ● Cea mai elegantă rochie era a Christinei Valmy: din piete negre şi un fabulos penaj negru. Christine Valmy îşi va petrece revelionul în Caraibe împreună cu soţul şi cei doi nepoţi. Ea este o pasionată jucătoare. Cît va sta la Cazino soţul va trebui să se ocupe de cei doi copii. ● Nu lipsea Viorel Cutaramă. Se pare că bifează toate întîlnirile mondene. Oricum la afacerile pe care le învîrte ar fi trebuit să-i cumpere soţiei sale măcar o rochie de seară. Biata femeie a venit cu o rochie roşie, obişnuită, de zi. ● În mulţimea de oameni am remarcat-o imediat pe Ioana Brătianu (fiica lui Gheorghe I. Brătianu). Ea a plecat din ţară în '44. Avea 13 ani, Gheorghe Brătianu a rămas în ţară bătînd ce îl aşteaptă dar dorea să-şi ştie copiii la adăpost. Înainte de despărţire le-a zis: „Sper să o revedeţi pe mama. Pe mine nu o să mă mai revedeţi.” În primii ani copiii au primit bani de studii. Apoi ei au fost îngrijiţi de o familie de elveţieni impresionată de soarta tragică a celor trei copii.

prima femeie din Franţa care şi-a făcut propriul ei institut de marketing. Ioana Brătianu are o fiică, Maria Elena Fabra, cunoscută ca pictor de mare talent. ● Comitetul celor „18” au strîns importante donaţii şi în timpul balului: prinţul Dimitrie Sturdza nu a putut participa dar a trimis un cec de o jumătate de milion; firma Seven Pinq a oferit un milion; două firme de construcţii (aşezate strategic la masa 13) au oferit un milion jumătate. ● Era să uit! Tacimul a costat 25000 lei. Dineul a fost sponsorizat de şapte restaurante. Formaţia „Cromatic” a avut un program foarte bun. Şi gratis. ● Prima pereche de pe ring a fost Christine Valmy cu soţul. Au mai dansat Maia Morgenstern cu Albulescu, Ştefan Iordache cu doamna care a sponsorizat grupul de actori, doamna Lăzărescu cu Cepraga, Cornel Nistorescu cu soţia. Ar fi vrut să danseze şi Ludovic Spiess dar i-a fost frică de fotoreporteri. ● Mai spre dimineaţă am avut o scurtă conversaţie cu Dan Lăzărescu de la PNL. „Am aflat că multe ziare pregătesc un atac furibund împotriva acestui bal. „Dan Lăzărescu: „Eu consider că acest bal e pe deplin justificat din două motive. E un triumf al spiritului occidental în România după 50 de ani de imbecilitate şi mod de producţie asiatic. În al doilea rînd acest bal a pus la contribuţie bănească o mare parte din bogătaşii actuali ai României şi va avea rezultate excelente pentru copiii din grădiniţe care vor primi cadouri substanţiale. Cel care atacă balul sint tributari spiritului asiatic de invidie şi egalitate. Nu am decît dispreţ pentru aceşti oameni care atacă o instituţie pe deplin occidentală şi în acelaşi timp filantropică. El face o demagogie stupidă care are la bază invidia şi spiritul oriental.” ● Am părăsit Interul spre dimineaţă. În piaţa Universităţii era un brad imponent, o scenă, o iesle şi un jandarm în picioare. „De ce staţi aici?” „Îl păzesc pe Isus să nu-l fure cineva.”

AURELIA BORIGA ■
Fotografii de LUCIAN SIMION

Cronica mondenă

actorilor erau cele mai privite: Ştefan Iordache (cu părul lung şi barbă era aproape de nerecunoscut), Maia Morgenstern, Tora Vasilescu, Valentin Uritescu, Colea Răutu, Mircea Albulescu. Regizorul Anghel Mora

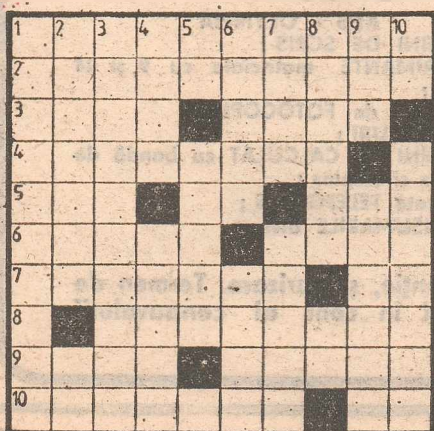
Ioana Brătianu a făcut studiul de politehnică. A fost ziaristă. S-a căsătorit tot cu un ziarist. Pentru că doi jurnalişti într-o familie era cam mult ea a început să lucreze în statistică iar mai tîrziu în marketing. A fost

Ştefan Iordache şi Colea Răutu s-au amestecat cu muritorii de rînd

Nu au dansat: Părintele Iustin (Stareţul Mănăstirii Cheia), Dan Lăzărescu şi Ludovic Spiess

AŞA ŞI AŞA

ORIZONTAL: 1) Stabilesc măsuri la faţa locului. 2) Portchei (!)... sui generis. 3) Bun rămas la despărţire - Copii de suflet. 4) Tratat de acupunctură. 5) Ansamblu de coarde - Un capăt de odgon prins la ponton! - Notă mare (ad litteram!). 6) A se face răspunzător - Un fel de a se vintura. 7) Nu face parte din lumea bună - Balon dezumflat! 8) Mase aglomerate din stuf (sg.). 9) Termen pentru schimbarea uleiului - Corigente la estetică. 10) Femei necredincioase - Dispun... la propriu.

VERTICAL: 1) Mină de sare. 2) Reprezentant ai umanităţii - Finale la inot! 3) Piedică pusă adversarului penalizată de arbitru cu o lovitură indirectă. 4) Măresc avansul iniţial - După luni... de zile. 5) Parafă medicală - Debutante pe drumuri de munte. 6) Albastru ultramarin - Tare... mic la trup. 7) Boabe de cafea... fără cofeină - Obiectiv pentru telescop (pl.). 8) Marcă poştală pe plic (pl.) - Albii de riuri. 9) Cunoscut din laşi al marelui Eminescu - Acoperă mai mult de o jumătate de glob. 10) Averse medii... ieri la prînz! - Element de bază care asigură o bună stabilitate maşinilor.

COLEA HERESCU ■

PUBLICATIILE
Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) - 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, Bucureşti
Cont (dolari) - 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION
Director economic
Nicolae Botin

Flacăra

Redactor şef:
Ion D. Goia
Secretar general de redacţie:
Eugen Mihăescu

REDACŢIA: Petre Barbu, Aurelia Boriga, Valeria Dorneanu, Mihail Gălăţanu, Elena Ghera, Dorin Gharghinescu, Elena Grecescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Oltea Muntelescu, Roxana Paicu-Mănolescu, Cristian Pavel, Dorin Sălăjan, Paul Vinicius, Ion Zubăşcu.

Telefoane: 2002 - secretariat director, 2558 - redactor şef, 2143 - secretar general de redacţie, 1700 - eveniment, 2600 drepturile omului, 2559 - cultură, 2528 - fotoreportaj.

REBUS

Redactor şef:
Tudor Octavian
Secretar general de redacţie:
Alexandru Păsărin

REDACŢIA: Aurel Stefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 1457 (redactor şef), 2036 (secretar general de redacţie).

Liviu Timbus, Liana Tatos

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072): Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Creţu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroşanu, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Smaranda Patrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ştefănescu, Eugenia Vasile

■ Compartiment juridic: Corneliu Olteanu

■ PUBLIC RELATION (2634): Mihai Săndoiu

■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Laurenţiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

■ FAX - 17.48.91
Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 - 201, telex 10 876 PRSIR Bucureşti, Calea Griviţei nr. 64-66, sau direct la redacţie.

■ Tiparul: Imprimeria CORESI Bucureşti

12 pagini — 15 lei